

TRANSforMOTOR

Ročník / 2002 - 2003

číslo XIV - XV

V roce 2003 vás vítá dvojčíslo bulletinu TransforMotor,
aneb již FIFI řekl: „Jste-li tři, bude vás brzy osm“.

Zdraví vás: *horní řada* Jarda Brouček Irmiš, Ondřej Lesák Ivanek, Dana Obelix Houdková, Pavel Asterix Turnovský, David Doktor Toro Pánek, Vladimír Hospodín Maxa, zlatá Jaruška Čepová v mimořádném náručí pana prezidenta Ševčíka, majitele chaty a hospody s pivem Podhoráček; *střed* Patricie Kočička Krobová, Jitka Žena Vaníčková, Radmila Pegi Valtrová, Jiřinka v Jiříkovi Jandovi, Ljuba Pučeníčko Axmannová, Martina Krvavá sekyrka Lukášková, MENHYR Pastýř, usměvavá Helenka Kovalčíková; *dole* královna Ira Cimová, zasněná Iveta Marková a zlatoústý, v okultní chvílce přistižený Roman Votruba.

OBSAH

Cesta k vědomí bytostného Já – Alexander Ruperti (druhá část knihy) – kol.překlad	str. 2
Cesta do středu Země – Ondřej Lesák	str. 18
Melancholia - Pavel Turnovský.....	str. 23
FIFI radí	str. 30
Střípky – Roman Votruba.....	str. 32

Ilustrace:

Titulní strana – fotoláž M.Lukášková

Nakladatelství PŮDORYS vydává

- Dane Rudhyar – Astrologická znamení - Puls Života (cena 220 Kč)
- Dane Rudhyar – Astrologická mandala – Výklad 360 sabiánských symbolů zvěrokruhu (cena 320 Kč)
- Pavel Turnovský – Rozloučení s tradiční astrologií DRUHÉ ROZŠÍŘENÉ VYDÁNÍ (připravuje se)

Uvedené knihy můžete objednat v redakci Transformatoru či přímo u vydavatele:

Nakladatelství PŮDORYS

Dejvická 30

160 00 Praha6

tel./fax: 224 323 133

e-mail: pudorys@seznam.cz

<http://pudorys.firstnet.cz>

Překlad knihy A. Rupertiho je otištěn s jeho dovolením, které obdržel Pavel Turnovský při osobním setkání.

TRANSforMOTOR

- bulletin určen ke studijním účelům.

Adresa: Martina Lukášková, Erbenova 995, 250 82 Úvaly

Tel.: 2819 829 66

Mob.: 728 11 35 02

E.mail: m.lukaskova@tiscali.cz

Grafická úprava: Martina Lukášková

Všem lidem, kteří přispěli, ze srdce děkujeme!

Dokument zlomeného malíčku R.V.

CESTA K VĚDOMÍ BYTOSTNÉHO JÁ

CYKLY PROGRESIVNÍHO ASCENDENTU

ALEXANDER RUPERTI

OBSAH

Část první

I. Horoskopy trojího zrození

Druhé zrození

Třetí zrození

II. Progresivní ascendent a descendent

Osa immum coeli - medium coeli

Progrese ascendentu

Původní metoda

Současná metoda

Intuice

Instinkt

Rozvoj vědomí

Progresivní ascendent a jungiánské funkce

Část druhá

Všeobecné a individuální faktory

Sedmiletá období

— Bytostné já

Časová analýza

III. Zlatý řez a mrtvé pásmo

ZÁVĚR

VŠEOBECNÉ A INDIVIDUÁLNÍ FAKTORY

Vypracujeme-li vztahy mezi progresivním ascendentem, kvadranty a věkem osoby, zdůrazňujeme především **všeobecné** cykly lidského života. Rozlišování mezi obecnými a „individuálními“ faktory je v astrologii velmi důležité. Jestliže mezi nimi nebudeme dělat jasný rozdíl, neporozumíme ani astrologii, ani psychologii. Definujeme-li například význam znamení zvěrokruhu, vztahujeme jej k lidské povaze ve smyslu univerzálním a obecném. Pokud se tato lidská povaha radikálně změní, musí se pak změnit i význam znamení, a to alespoň co do **konkrétního a aktuálního** použití jejich významů.

Základní biologické rysy jsou společné všem lidem. To jsou faktory generické. Dýchání, zažívání, krevní oběh, kostra, žlázy s vnitřní a vnější sekrecí, to vše se v podstatě u všech lidí shoduje. Existuje také „normální“ délka lidského života, i když ji většina lidí neužije v plném rozsahu. V tomto běžně dlouhém životě existují jistá biologicky a psychologicky daná období, která jsou od sebe oddělena mezníky neboli vývojovými krizemi. Jako příklad jmenujme pubertu nebo menopauzu. Tyto okamžiky obratu v lidském životě jsou společné všem lidem. Nicméně každý z nás na ně reaguje trochu jinak.

Astrolog, který je také dobrým psychologem, zná lidskou povahu ve všeobecném slova smyslu. Jeho psychologické znalosti vycházejí z pochopení významu znamení zvěrokruhu, domů a planet. Z nativity je schopen vyčíst, jak asi bude lidská povaha reagovat v relativně jedinečné situaci, která je daná faktory dědičnosti a prostředím a která ovlivňuje život novorozence. Tato jedinečná situace vytváří základ možného rozvoje individuálních rysů v procesu utváření celistvé osobnosti.

Tyto individuální rysy se rozvíjejí trojím způsobem: 1) jsou výsledkem relativně jedinečné kombinace dědičných povahových rysů a vrozených schopností a sklonů, tedy toho, co biologové nazývají „geny“, 2) projevují se v souladu s prostředím ovlivňujícím rozvoj dítěte, sem patří zeměpisné vlivy, rodinné zvyky, náboženská a kulturní výchova a nejintimnější mezilidské vztahy, 3) jsou plodem **touhy být individualitou** - být jiný než ostatní.

Právě tato touha dává ego jeho sílu: schopnost využít všech podmínek daných dědičností a prostředím, které **skutečně mohou** vytvořit základ pro potvrzení jeho odlišnosti a jedinečnosti.

Tuto touhu po odlišnosti astrolog spojuje s ascendentem. Ví také, že je tato vůle ustavičně vyvažována přáním být dostatečně podobný ostatním, aby bylo možné s nimi komunikovat, spojovat se s nimi v lásce a účastnit se na životě skupiny či lidstva jako celku. Toto vše se týká descendentu. Vědomý rozvoj individuálních rysů tedy leží na horizontální ose mezi ascendentem a descendentem.

Nativita sice může ukázat základní tendenci, která zdůrazňuje jeden z obou sklonů, můžeme však astrologicky zjistit, kdy nastanou životní období, v nichž bude ego ovládáno spíše přáním zdůraznit své odlišnosti, to, co je na něm jedinečné, anebo jej bude ovlivňovat touha spojit se s ostatními skrze lásku nebo intimní kontakt, který přeměňuje či dokonce rozpouští pocit oddělenosti od ostatních. Duchovní dospělost je ovocem rozvážného a vědomého používání obou sklonů. Horoskop umožňuje poznat, na jakou formu adaptace - individuální nebo vztahovou - je kladen důraz v krizových okamžicích. Může nám také říci, kdy

takové krize ve vývoji ega nastanou. Tato období mohou korespondovat s kontakty progresivního ascendentu i descendentu s planetami či hroty domů. Chci zde však zdůraznit, že tyto shody označují čas a povahu klíčových okamžiků vnitřního a duchovního rozvoje. Poukazují na období zrychleného vývoje, kdy se ego snaží odlišit, individualizovat se, anebo se naopak začlenit do života společnosti.

Sedmiletá období

Základem našeho horoskopu je sedmileté období a jeho násobek, cyklus dvaceti osmi let (dvacet osm je kabalistickým součtem sedmi: $1+2+3+4+5+6+7 = 28$). Progresivní ascendent a descendent oběhnou nativitu jednou za osmadvacet let. Každá ze čtyř částí nativity odpovídá jednomu sedmiletému období. Cyklus progresivního ascendentu a descendentu začíná při narození na nativitní pozici horizontu. Jak roky plynou, horizont se otáčí proti směru hodinových ručiček. V sedmi letech zaujme progresivní descendent místo meridiánu v době narození, ve čtrnácti letech se dostane do stejné pozice jako v okamžiku narození, ale polarity budou obrácené – progresivní ascendent si vymění místo s nativitním descendentem. V jednadvaceti letech progresivní ascendent přejde přes medium coeli a ve dvaceti osmi letech začíná nový cyklus **osobní zkušenosti**.

Sedmileté období se vztahuje k rozvoji osobnosti. Takto jej chápaly všechny kultury, které se zabývaly studiem vývoje člověka. Sedmileté období představuje dostatečný biologický základ ve smyslu fyzickém a materiálním a jeho psychologické korespondence jsou ještě zřejmější. Je to základní úsek plného rozvoje jedince, v němž může sám sebe prožívat ve vztazích k jiným lidským bytostem. Tato zkušenost vlastního já skrze vztahy umožňuje rozvoj individuálního vědomí. Individuální vědomí (se dvěma póly - jástvím a touhou po spojení) je symbolizováno horizontem v nativitním horoskopu. Sedmileté období však pro mapování osobního rozvoje nestačí. V každém úplném životním cyklu můžeme odhalit i rytmus čtveřice. Například podle Pythagora je čtyřka číslem zjeveného bytí. Proto je sedmileté období pouze čtvrtinou skutečného a úplného cyklu osobního rozvoje - dvaceti osmi let. Tři takové cykly pak teoreticky vytvářejí obraz dokonalé lidské bytosti.

Proto nás neudiví, že se tato osmadvacetiletá perioda blíží cyklům progresivní Luny a rovněž i Saturnových tranzitů. To vysvětluje, proč považujeme osmadvacetiletý cyklus za základní faktor v psychickém životě jedince, neboť Saturn a Luna se vztahují k vlivu rodičů a na každé úrovni interpretace symbolizují moc, s níž minulost utváří přítomnost. Zatímco planety přímo představují funkce lidské bytosti a její odpověď vesmíru, horizont - faktor čistě „strukturální“ - symbolizuje **duchovní princip**: princip, který dovoluje lidské bytosti **využívat** plodů vlastní aktivity a zkušeností na cestě za individualizací a dokonalejší integrací.

Kříž horizontu a meridiánu spolu s dvanácti domy, které jsou na tomto kříži rozprostřeny, představují v každé nativitě základní oblasti lidské zkušenosti. Lidská bytost se pomalu individualizuje s tím, jak se těmito dvanácti oblastem staví tvář v tvář a přijímá je, nebo je odmítá a utíká před nimi. Ačkoliv můžeme být se všemi typy zkušeností konfrontováni během jediného dne, má každý lidský život tendenci rozvíjet se v cyklech: zažíváme zvláštní okamžiky, při kterých jsou specifické zkušenosti zdůrazňovány. Zkoumáme-li svůj život objektivně, neobvyklý charakter těchto „specifických okamžiků“ vynikne na pozadí obecnějších každodenních událostí a záležitostí.

Nativita je plánem základní povahy, charakteru osoby. Avšak v době narození ještě hotová osobnost neexistuje. Aby se potencialita daná při narození stala konkrétní realitou, je třeba dlouhého vývojového procesu. Ačkoliv je tu již počáteční plán a vymezení potencialit, je třeba vypracovat rozvrh aktivit a postupně je zrealizovat.

Obvod nativity popisuje proces rozvoje a jeho čtyři základní etapy jsou vyznačeny křížem tvořeným horizontem a meridiánem. Tento proces začíná na ascendentu při narození a progresivní ascendent, který zde představuje to, co přitahuje pozornost vědomí, bude podle umístění v domě, ve znamení a podle aspektů k planetám charakterizovat síly oživující ego v jednotlivých okamžicích.

Jak jsme již řekli, během prvního osmadvacetiletého oběhu má člověk zdokonalovat zděděné já, čili vše, co získal z minulosti rodiny a lidského rodu - svých předchůdců - druhů „své“ duše. Vše, co se stane během prvního cyklu, jenž by měl být vědomou a chtěnou přípravou pro život skutečné individuality, ovlivňuje tělesný a společenský rozvoj osobnosti. Proto především od jednadvaceti let můžeme v těchto vztazích zaznamenat sebeuvědomění, rodící se na základě celé škály hodnot, které nám vštěpovala škola, univerzita, televize a které tvoří součást kultury a náboženství naší země. Od jednadvaceti let je již znatelné, zda chceme tyto nabízené hodnoty používat individuálním způsobem, či zda je budeme jednoduše opakovat a brát jako takové coby měřítko pro posuzování svých vlastních zkušeností. Můžeme být výrazem své kultury, vzorkem své společnosti, anebo individualizovanou osobností. V obou případech použijeme stejného materiálu, ale náš postoj bude odlišný.

Individualizovat se neznamena stavět se na odpor a odmítat účast na životě společnosti, nebo odmítat a popírat její hodnoty. To je jen reakce a reakce neznamena akci. V této chvíli jsme stále ovládáni týmiž hodnotami, ovšem v negativistickém slova smyslu, protože to, co nechceme přijmout, neumíme použít. Místo abychom vstoupili se společností do individuálního tvůrčího vztahu, odsouváme se na její okraj a to, co děláme, nemá dostatečnou účinnost, abychom cokoli změnili. Stáváme se prvkem, který dokonce může být destruktivní jak pro nás samé, tak i pro ostatní. Můžeme tak vysvětlit všechny ty násilné činy a chování, kterých je v naší společnosti v poslední době stále víc. Jde o reakci proti něčemu, negaci vztahu, a protože je založena na nenávisti, výsledek nemůže vést k ničemu pozitivnímu ani pro dotyčného jedince, ani pro ostatní.

V druhého cyklu se má veškeré dění vztahovat k rozvoji individuality. Jestliže během prvního cyklu nastaly významné vývojové okamžiky, druhý kontakt progresivního ascendentu se stejnou fází cyklu nám umožní lépe se přizpůsobit životu, výrazněji a vědoměji. Co se týče hodnocení života a adaptace, dopouštíme se všichni během prvního cyklu z nedostatku znalostí nejrůznějších chyb a ty pak vedou k různým komplexům. Ve druhém cyklu můžeme tyto chyby kompenzovat. Proto je období mezi pětácti a devětačtyřiceti lety dobré pro psychoanalýzu, pro lepší porozumění tomu, co sebou přináší „*change of life*“ (životní změna), jež je mnohem více, než jen menopauzou. Mezi pětácti a devětačtyřiceti lety stojíme často tváří v tvář bolestivým a chaotickým zvrátům, které znovu zkrásleně zdůrazňují všechny sklony z doby mezi sedmi a jednadvaceti lety věku.

Jestliže v osmadvaceti letech jedinec nedosáhl individuálního jáství alespoň v zárodečném stádiu, bude se jednoduše přizpůsobovat zděděnému modelu vědomí a žít jako pouhý vzorek svého společenství. Nemůžeme však říci, že někdo v tomto věku již **je**, nebo musí být skutečnou individualitou. V tomto věku fáze skutečně individuálního rozvoje teprve **začíná**. Mnoho věcí závisí na postoji ducha ve dvaceti čtyřech a půl letech, na tom, čím chceme v životě být a co chceme dělat. Progresivní ascendent tehdy prochází jedenáctým domem a duchovní stav má prokázat svou hodnotu, vytyčit vlastní ideály a najít své přátele. To vše určuje povahu potenciálního „druhé zrození“ ve věku osmadvaceti let. Obecně je však třeba projít během fáze dvanáctého domu (dvacátý šestý a dvacátý sedmý rok) obdobím hluboké readaptace, která může být velmi bolestná. Charakter „druhé zrození“ tedy závisí na výsledcích prvního osmadvacetiletého cyklu. Stejně jako první cyklus, i dalších dvacet osm let zaznamená diferenciaci a postupný rozvoj čtyř základních schopností čili funkcí bytí, tentokrát však na úrovni individuálního jáství - **pokud** je jedinec schopen této úrovně dosáhnout.

V pětatřiceti letech progresivní ascendent přechází přes immum coeli. Jestliže se druhé zrození opravdu uskutečnilo, odpovídá tato fáze v rovině **citů** zážitkům ve věku sedmi let, avšak na „vyšší“ úrovni. Prostřednictvím „citů“ a na základě vnímání sebe sama, které se intuitivně vyvíjelo při tranzitu prvními třemi domy, chceme sdělit své přímé soudy, dané našimi zkušenostmi. V sedmi letech se tedy intuitivně vnímané abstraktní já stává egem. To znamená, že se duše vtěluje. Když progresivní ascendent prochází čtvrtým, pátým a šestým domem, může ego zažít vysoce subjektivní zážitky. Ve věku devíti až desíti let (pátý dům) dítě projevuje přirozené tvůrčí schopnosti, které se v druhém cyklu ve věku třiceti sedmi až čtyřiceti let potenciálně stávají vědomou tvořivostí na psychologické úrovni. Přitahují nás nové myšlenky, život nabírá nový směr. Pokud jde vše dobře, nalézáme to, co je naším skutečným posláním.

Nové, skutečně duchovní životní poslání se začíná objektivně rýsovat ve věku dvaadvaceti let, kdy se podobně jako ve čtrnácti letech vyrovnáváme s vnějším světem a životem v mezilidských vztazích. Když ve věku čtrnácti a dvaadvaceti let progresivní ascendent vstupuje do sedmého domu, vyžaduje nový typ adaptace, kterou je často obtížné přijmout či pozitivně prožívat. Ve dvaadvaceti letech procházíme druhou pubertou, protože má naše ego pocit, že je stále více ovlivňováno kolektivními faktory.

Ve čtyřiceti devíti letech, stejně jako v jednadvaceti a sedmasedmdesáti letech, přechází progresivní ascendent přes medium coeli. Nadchází období největší společenské aktivity. Podle svých schopností a úrovně bytí může nyní každý zaujmout aktivní úlohu ve společnosti, protože je potenciálně připraven plně se zhostit své společenské a profesionální odpovědnosti. Jestliže se druhé zrození skutečně odehrálo, může se nyní jedinec stát **zcela vědomě** „otcem“ ve smyslu sociálně-kulturním.

V padesáti šesti letech se začíná rýsovat pro většinu z nás vzdálená možnost třetího zrození do duchovní úrovně. Tak začíná osmadvacetiletý cyklus, během něhož nacházíme ty, „kdo patří k těmž bratrstvím“, s nimiž pak ustanovíme vyšší duchovní společenství, založené na skutečném individuálním jáství. Tendence, kterou představuje tato duchovní možnost, je přijímána více méně spíše jedinci, kteří po letech zralosti (čtyřicet devět a padesát šest let) pojednávají život celostněji, nesnaží se odlišit, ale slouží lidskému pokolení nebo svým ideálům, přičemž sdílí moudrost shromážděnou během období těžkých bojů individuálního zaměřování.

Výsledky tohoto možného duchovního sjednocení v šestapadesáti letech - či úsilí po jeho dosažení - se začnou projevovat v době od sedmdesáti let, kdy se progresivní ascendent dotkne descendentu potřetí. Znovu je zdůrazněn kolektivní pól, avšak z pohledu syntézy spolu s pólem individuálním. Nyní bychom se měli snažit využívat plodů své individualizace, abychom byli schopni reagovat plněji na **potřeby** druhých. Člověk, který nezískal individualitu a nemůže nic individuálního nabídnout, bude od sedmdesáti let zažívat čím dál větší převahu kolektivního pólu a zákonů entropie.

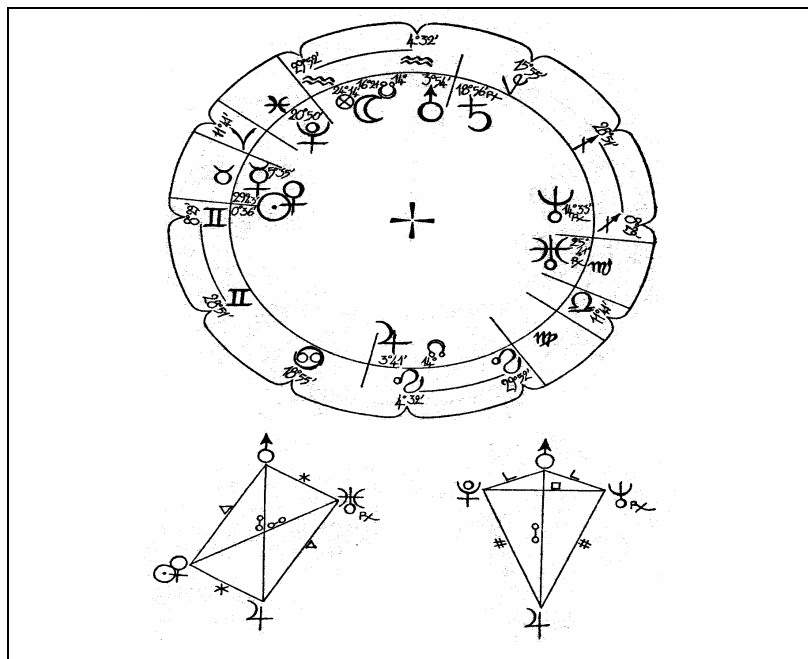
Využití progresivního ascendentu dodává zvláštní důležitosti čtyřem „výchozím bodům“, tvořeným čtyřmi rohovými domy nativity, neboť progresivní ascendent a descendent ukazují, která základní funkce - intuice, cit, vnímání či myšlení - je zdůrazněna během klíčových okamžiků vnitřního duchovního rozvoje jedince, jež jsou ohlašovány konjunkcemi s nativními planetami. Vzhledem k tomu, že vstup do rohového domu zahajuje sedmileté období rozvoje jedné z těchto funkcí, planeta v rohovém domě těsně za hrotem zabarvuje způsob, jímž jedinec příslušnou funkci vyjadřuje. Tyto planety neodhalují jen základní strukturální rysy osobnosti. Jsou-li „aktivovány“ progresivním ascendentem či descendentem, zabarvují též duchovní sklony, dominující v určitých životních okamžicích.

Podle toho, zda planetu v rohovém domě „aktivuje“ progresivní ascendent nebo progresivní descendent, může astrolog poznat, jestli tato planetární aktivita slouží přání ega individualizovat se a odlišit (progresivní ascendent), nebo se spojit s ostatními a účastnit se života společenství (progresivní descendent). Například ve Wagnerově nativitě otvírá Neptun třetí vývojový kvadrant, to jest funkci vnímání, na níž závisí také estetické cítění, zatímco v prvním domě žádná planeta není. Když ve dvaceti osmi letech progresivní ascendent poprvé prošel ascendentem nativním, začala se výrazně rozvíjet jeho intuice, tedy individualizovanější vnímání vlastní identity a osobních schopností (2. cyklus dvaceti osmi let). Mezi dvaceti osmi a pětatřiceti lety (1841-48) věnoval Wagner veškerou energii práci na svých prvních hudebních dramatech (*Rienzi*, *Tannhäuser*, *Lohengrin*). Během tohoto období se progresivní ascendent nedotýkal žádné planety a progresivní descendent naopak otevřel období konjunkcí s Neptunem, který je spojen s hudbou. Wagnerova touha po účasti na životě společnosti se projevovala v hudbě a v dalších neptunských oblastech - stal se například dirigentem orchestru Drážďanské opery.

Od dvaatřiceti let, kdy se progresivní ascendent vrátil k Neptunu, začal Wagner komponovat hudbu individuálnější a výjimečnější ve srovnání s hudbou, která vznikala ve chvíli, kdy se Neptuna dotkl progresivní descendent. Tetralogie je dílem božského individua, nádherným výrazem Wagnerovy celistvé osobnosti.

V jeho nativitě vidíme dále opozici Marse na mediu coeli s Jupiterem na immu coeli. To znamená, že ve věku pětatřiceti let (1848) progresivní descendent přešel přes Marse a progresivní ascendent přes Jupitera. V roce 1848 vyšel Komunistický manifest, což znamenalo počátek revolučního hnutí, které Wagnera silně ovlivnilo a kterého se účastnil s martovským nadšením, přičemž jako individualita stále obsáhleji a vědoměji rozvíjel své jedinečné sociální určení, své „poslání“ (progresivní ascendent v konjunkci s Jupiterem).

O několik let později, v roce 1852, kdy došlo ke kontaktu progresivního ascendentu s Uranem, bylo Wagnerovo ego přetvořeno silou tvůrčí inspirace. Tehdy vznikl plán tetralogie (kterou Wagner zkomponoval,

Richard WAGNER – 22. V. 1813; 3 h 41 GMT; Leipzig (All.): 51°20 N, 12°20 E

když progresivní ascendent stál na Neptunovi) a libreto k Rýnskému zlatu. O dvacet osm let později, když progresivní ascendent přešel přes Urana během třetího osmadvacitiletého cyklu potřetí, napsal *Parsifala*, hudební drama, které je z jeho díla nejreligióznější a nejrituálnější. Když progresivní descendent přešel v letech 1853-54 přes Venuši a Slunce, dosáhl Wagner věku čtyřiceti až jednačtyřiceti let a procházel právě epochou utváření archetypální struktury své nejaktivnější účasti na rozvoji kultury tehdejší doby. Zemřel o dvacet osm let později, když progresivní descendent naposledy přešel přes konjunkci Venuše se Sluncem.

Problémy při popisu techniky práce s progresivním ascendentem vycházejí ze skutečnosti, že se týkají duchovních faktorů, které pokaždé nemůžeme vztáhnout k vnějším událostem či změnám. Vnější životní faktory jsou spojeny zejména s tranzity a s cyklem progresivní Luny, ale rozvoj ega a individuálního vědomí osoby, která se skutečně samostatně vymezila, závisí na jiném rytmu - na pohybu progresivního ascendentu.

BYTOSTNÉ JÁ

Než dokončíme tuto studii o oběhu základní osy horoskopu v nativitě, chtěl bych dodat, že ve skutečnosti během 28-ti let obíhá nativitou celý axiální kříž - horizont **spolu s** meridiánem. Doposud jsme totiž hovořili pouze o progresivním ascendentu a descendentu, protože horizontální revoluce, a především oběh ascendentu, zřejmě poskytují pro praktické účely hodnotnější údaje. Progresivní ascendent je zvláště významný, jelikož ascendent nativity představuje potenciální výraz podstaty (essence) jáství, postoj, jaký máme sami k sobě, a cestu, která povede nejpřirozeněji k sebeuvědomění. Ascendent tedy není bytostným já, ale zvláštní kvalitou **vědomí sebe sama**.

Slovíčko „sebe” (*self*) v sobě dnes obsahuje zavádějící význam, a to zejména od doby, kdy Jung zavedl pojetí **jednoho Já-Sebe** s velkým písmenem na začátku, které se zabydlelo rovněž v moderním jazyce okultistů. V sanskrtu existuje slovo *sva*, které přesně odpovídá českému termínu „sebe, svůj” a anglickému „self”. *Sva* je používáno (jako všechna „sebe, svůj” či „self” ve složeninách) k charakterizování **jedinečného způsobu chování**.

Sebeurčení je zvláštní forma uvědomění, jehož význam vychází ze skutečnosti, že se děje v nitru lidské bytosti schopné myslet, cítit a jednat jakožto jedinec relativně nezávislý na rodině, společnosti a kultuře, které jej zrodily. Předpona „sebe” charakterizuje v podstatě **chování ve svém celku**. Co činí tělo živým, znamená souhrn aktivit ve svém celku - buněčné, organické a u člověka psychické a intelektuální – které jsou schopny se do nekonečna opakovat. Organismus vede relativně nezávislou existenci, protože se může udržovat, regenerovat a tím nebo oním způsobem rozmnožovat. Takto dává najevo **schopnost jáství**. Má tuto schopnost, **protože** jeho četné organické projevy mají zvláštní a vymezený **rytmus**.

Základem pojetí „sebe” je fakt rytmické aktivity. U zvířat je rytmická aktivita společná celému druhu. Stejně tak i u lidí existuje na biologické úrovni rytmus, který sdílají všichni členové lidského rodu. Ale člověk je schopen jednat v jiné existenciální dimenzi, resp. na jiné úrovni zkušeností než zvířata. Věříme, především od počátku křesťanství, že každá lidská bytost má přinejmenším **potencialitu** jednat, cítit a myslet **podle rytmu, který je vlastní pouze a jedině jí**. A tato **potencialita** tvoří její jáství, její „jedinečnost bytí”.

Bytostné já je vibrace, tón, rytmus - „dech” organismu v jeho celku, celistvé bytosti. Proto ho staří indiští mudrci nazývali *átman*, což znamená dech. Dýchání je rytmickou funkcí lidského organismu. Naši předkové věřili, že tato základní funkce je bytostně svázána s tajemstvím, které nazýváme život. Tam, kde Indové používali *átman* čili dech, řeční filosofové hovořili o „logu”, slovu, neboť slovo je především komplexním zvukem. Zmatek, který dnes okolo slova „bytostné já” (*self*, sebe ...) vládne, souvisí s tím, že řeční filosofové stejně jako nejmodernější indiští myslitelé ztratili ze zřetele jeho původní význam. Vidí **to** bytostné já (*the Self*) jako tajuplnou **entitu**, mimo existenci, transcendentní a věčnou. Ve skutečnosti je však jáství (*selfhood*) prostě **schopností** být organickým celkem, integrálním jedincem, nedělitelným a individuálním. Chceme-li „bytostné já” shrnout **jedním** slovem, pak jde o vibraci, základní tón, který od narození do smrti rezonuje v každé aktivitě organismu, těla a duše a všechny tyto aktivity podporuje. Ať je však naše interpretace jakákoliv, bytostné já je jedinečným, trvalým projevem naší osobní existence.

Ascendent v astrologii představuje první potvrzení **nového** tónu lidské existence. Tento tón, tato vibrace, jež je zpočátku pouhou **potencialitou** existence, má za úkol rozvinout své skryté možnosti do podoby schopností, které budou moci aktualizovat individuální potenciál. Progrese ascendentu měří postupně sebeuvědomování prostřednictvím zkušeností v cyklu domů a akcentů dodávaných přítomností planet v těchto domech.

Schopnosti, jimiž jedinec může rozvíjet sebeuvědomění, jsou především čtyři jungiánské funkce, se zvláštním důrazem na dvě funkce „iracionální”, které se váží k horizontu. Každé sebeuvědomění v dané formě však přináší rozmanité počítky různých jakostí. Například vědomí okolního světa prostřednictvím

progresivního descendentu se rozvíjí používáním vnímání v nejširším slova smyslu. Smysly nám přináší prožitky okolního světa, rozvíjejí vnímavost vůči tomu, co je dáno objektivní zkušeností, a jsou výchozím bodem pro užívání naší schopnosti myslet.

Chceme-li znát období, v kterých se objevuje možnost pozměnit způsob cítění a myšlení, je třeba sledovat revoluci meridiánu od okamžiku narození skrze domy. Když medium coeli vstupuje do kvadrantu vyplněného planetami, dá se usuzovat, že zážitky tohoto období vyžadují použití schopnosti myslet nebo napomáhají rozvoji této schopnosti. Stejně tak můžeme využít pohybu imma coeli při zkoumání rozvoje citů, které jsou výrazem našeho osobního způsobu posuzování hodnoty věcí.

Mnoho astrologů tvrdí, že Slunce představuje **ono** bytostné já, to jest individualitu. Zaměřují zdroj s tím, co z něj či jeho prostřednictvím proudí. Slunce představuje **energii, která z bytostného já vyzařuje**, sílu, která se neustále snaží sloučit dvě polarity bytosti: ducha a hmotu. Je to životní energie, která podle pozice ve znamení či domě oživuje a propojuje niternou podobu a fyzický organismus člověka. Bytostné já však nepředstavuje pouze energii, obsahuje též prvek **formy**. **Toto** bytostné já, jak jej nazýváme, je zároveň příčinou i výsledkem všech psychických funkcí. Jak se lidská duše vyvíjí, **toto** bytostné já, které bylo potenciálním náčrtem, se stává souhrnem všech vědomých a nevědomých psychických prvků a nakonec dokonale sjednoceným psychickým organismem. Slunce představuje energii bytostného já; forma, vlastní bytostnému já, je symbolizována křížem os horizontu a meridiánu. Horizont a meridián představuje jedinečné nasměrování bytostného já, vzhledem ke globálnímu prostoru geocentricky lokalizované. Avšak dokud jsem pozemskou bytostí podřízenou Slunci, není **můj** prostor univerzální. Je to prostor viděný z oběžné dráhy Země, tedy prostor v podobě zvěrokruhu. Jinak řečeno, **můj** prostor je astrologicky symbolizován zvěrokruhem tvořeným dvěma osami, které představují ukřížování vesmírného života ve zvláštní entitě: horizontu, meridiánu a čtyř kvadrantů.

Tato kvadratura symbolizuje formu, kterou bytostné já prostřednictvím mé osoby obléká. Horizontální osa se vztahuje především na formu vědomí, na typ aktivity, která mi dovoluje vědomě dosáhnout celkové integrace, jež je cílem lidského života. Vertikální osa ve své podstatě vyjevuje způsob, jakým kolektivní nevědomí hledá ve mně či skrze mne možnost projevení. Poměr mezi Sluncem, horizontem a meridiánem v nativitě nám může poskytnout řadu informací o psychologickém vztahu mezi energií (Sluncem) a formou (obě osy) ve zvláštním výrazu BYTOSTNÉHO JÁ*, který zosobňuji. Horoskop jako celek ukáže, jak se vědomé a nevědomé funkce psýchy snaží řešit otázku integrace, nastíněnou prostřednictvím Slunce a obou os nativity. Slunce tedy představuje světlo bytostného já, zvláštní kvalitu, která z bytostného já vyzařuje a kterou je třeba pro integraci celé osobnosti, těla a psýchy použít. Znamení na obou osách, na horizontu i meridiánu, ukazují na určitý způsob duchovního jednání, které je podstatou jáství bytosti. Pozice Slunce označuje místo, kde je tato zvláštní kvalita nejaktivnější, nejzřetelnější. Ascendent napovídá, jakou schopnost máme rozvíjet a plně projevit, abychom si tuto zvláštní kvalitu cele uvědomili a plně ji projevíli.

* *O rozdílech mezi BYTOSTNYM JÁ (SELF) a Sebe (self) viz Rudhyarovy knihy The Planetarization of Consciousness (Wassenaar 1970, New York 1977) a Rhythm of Wholeness (Wheaton 1983).*

ČASOVÁ ANALÝZA

V díle *Astrologie osobnosti* (New York 1936, New York 1994) Rudhyar hovoří o časové analýze nativity. Provádí se tak, že posuneme tu či onu planetu o jeden stupeň za jeden rok života. Volba stupně za rok vychází z pravděpodobné korespondence se současnou rychlostí vývoje lidské povahy. V některých případech je možný i rychlejší rytmus - například dva a půl stupně za rok (dvanáctina znamení zvěrokruhu). Toto duodecimální měřítko doporučoval ve třicátých letech Charles Carter.

Na první pohled se zdá, že tato časová analýza je formou “progresí” či “direkcí”, která, stejně jako mnohé jiné, používá různých hodnot přiřazovaných jednomu roku života. Ale není tomu tak. Přidáte-li ke všem prvkům nativity dvacet stupňů, abyste podle aspektů, které najdeme mezi novými a nativními pozicemi, viděli, co se může dít ve věku dvaceti let, neděláte časovou analýzu v Rudhyarově pojetí.

Používáme-li progrese, direkce a tranzity obvyklým způsobem, to jest abychom měřili růst jedince, neposuzujeme ho celkově, jako jedince schopného zdokonalovat se. Růst měříme pomocí cyklů, které ve většině případů překračují trvání jednoho lidského života. Tři součásti lidské povahy se navíc vyvíjejí podle rytmů, které se navzájem neshodují. Cyklické dovršení člověka můžeme měřit jedinečně prostřednictvím cyklů, které lze během pozemského života plně prožít. Na tomto názoru Rudhyar postavil časovou analýzu i cykly progresivního ascendentu a descendentu. Používá totiž uzavřené cykly ve vztahu k trvání jednoho života a k tomu, co je třeba za život vykonat. Ascendent a descendent se vztahují k hodnotám čistě vnitřním, které vysvětlují nejtajnější určení jedince a zároveň jeho schopnost či neschopnost dát životu smysl.

Časová analýza tedy nehledá přesný okamžik událostí, ale sled operací, na které je třeba dbát v procesu určeném k aktualizaci potencialit nativity. Nativitu považujeme za archetypální obraz, který se vztahuje k bytosti, nikoliv k růstu. Určením stupně za rok života nejprve hledáme okamžiky, kdy určité planety v nativitě vstupují do konjunkce s jinými planetami, ať již mezi nimi při narození byly aspekty či nikoliv. Počet konjunkcí, které takto můžeme najít, je značně omezený. Jsou to však ty, které ukazují, jaké jsou možnosti skutečné aktualizace potencialit nativity a v jakém sledu je třeba se o ně pokoušet, jestliže dotyčný sleduje svůj ideální rozvoj.

Ať již při narození aspekt byl či nikoliv, rok, v němž vidíme v nativitě konjunkci mezi dvěma planetami, označuje okamžik, kdy by se vztah, který potenciálně existuje mezi jejich funkcemi při narození, měl projevit formou činnosti. Tyto konjunkce též odhalují okamžiky aktualizace významu planet, kdy je třeba jednat podle významu obou planet v horoskopu.

Některé planety v nativitě za celý život takto aktivovány nebudou. To je dobré vědět pro interpretaci. Sled přesných konjunkcí, které se mezi narozením a smrtí uskuteční, udává sled kroků, jimiž je třeba projít na cestě k sebeaktualizaci. Naopak sled konjunkcí ascendentu a descendentu s nativními planetami ukazuje, jaké funkce jsou postupně začleňovány do vývoje vědomí a proč jedinec na události **reaguje** tak, jak reaguje.

Když jsme našli konjunkce, které mohou během života nastat, můžeme hledat opozice. Ty nebudou ukazovat okamžiky aktivity či aktualizace, nýbrž uvědomění - v těchto chvílích se jasně ukáže role, kterou planety v opozici mají v životě sehrát. Takto bychom si měli potenciálně uvědomit význam toho, co bylo od narození dokončeno.

V této analýze vždy zvažujeme planetu, kterou posunujeme zvěrokruhem, aby vstoupila do konjunkce či opozice s jinou planetou.

Ve studiu dalších možných aspektů mezi dvěma planetami můžeme dále pokračovat. Vezměte kteroukoli pomalejší či rychlejší planetu a uvidíte, zda při posunování zvěrokruhem nastane nějaký aspekt.

Například v Mussoliniho nativitě se Saturn na 7°34Q Blíženců musí posunout na 41° zvěrokruhu, aby vstoupil do konjunkce s Jupiterem na 18°35Q Raka. Slunce a Merkur na 6° Lva se posunou o 33° a utvoří tak kvadraturu s Lunou na 9° Blíženců.

V zásadě se domnívám, že to, co jsme si o konjunkcích a opozicích řekli, stačí, protože uvedeme-li do nativity příliš mnoho prvků, aniž bychom dobře znali jejich význam, ztratíme smysl pro nativitu a osobnost jako celek.

III. ZLATÝ ŘEZ A MRTVÉ PÁSMO

Domnívám se, že nyní bude užitečné upozornit na koncept, který může být empiricky hodnotný, a to na "mrtvou zónu", která existuje v každém domě nativity. Autorem je švýcarský kolega Bruno Huber. (Viz *Der Mensch und seine Welt* a *Lebensuhr im Horoskop*, Adliswil 1980).

Bruno Huber při svých astrologických bádáních vypracoval významnou metodu, jak rozdělit domy na sektory pomocí zlatého řezu čili zlatého čísla: 0,381966 : 0,618034.

Použitím tohoto "zlatého průměru" rozdělíme dům na tři zóny o nestejně velikosti. Rozsah těchto zón pro každý dům můžeme vypočítat podle počtu stupňů zvěrokruhu, které dům obsahuje. Bruno Huber vypracoval tabulku (viz str.00), udává hodnoty která podle "zlatého průměru" pro domy o délce od 11° do 72°. Trvá sice Kochův systém domů, avšak použití Placidova nebo Campanova systému si můžete vyzkoušet.

Zde uvádíme příklad výpočtu. Máme například nativitu se 7°41' Štíra na ascendentu a 6°24' Střelce na hrotu druhého domu. První dům má tedy rozsah 28°43'. Podle tabulky 28° dává hodnotu 17°13' 12" a 43 obloukových minut hodnotu 26' 26". Součtem těchto hodnot dostanete 17°39' 38"

Nyní musíme přičíst tento součet k 7°41' Štíra, kde se nachází ascendent. Výsledkem je (7°41' + 17°39') 25°20' Štíra. Tento bod se nazývá Mrtvý bod.

Nyní musíme odečíst 17°39' od 6°24' Střelce, který leží na hrotu druhého domu. Dostaneme (36°24' - 17°39') 18°45' Štíra, což je takzvaný Obrácený bod.

Mrtvá zóna se nachází mezi Obráceným bodem na 18°45' Štíra a Mrtvým bodem na 25°20' Štíra.

Huber zjistil, že existence tohoto Mrtvého pásma vysvětluje situace, které se z hlediska klasických metod zdají nevysvětlitelné. Vezměte si například osobu, která má Slunce v konjunkci s Jupiterem v desátém domě. Na první pohled máte dojem, že tato osoba by se mohla na sociální, profesní a kulturní úrovni konstruktivně rozvíjet. Přesto však má v této oblasti značné obtíže. Když aplikujeme na desátý dům Zlatý průměr, zjistíme, že konjunkce se nachází právě v Mrtvém pásmu desátého domu.

POINT MORT - POINT INVERSE

Taille Maison	Point mort	Taille Maison	Point mort
•	•	•	•
•	•	•	•
11	06 45 54	45	27 40 30
12	07 22 54	46	28 17 24
13	07 59 42	47	28 54 18
14	08 36 36	48	29 31 12
15	09 13 30	49	30 08 06
16	09 50 24	50	30 45 00
17	10 27 18	51	31 21 54
18	11 04 12	52	31 58 48
19	11 41 06	53	32 35 42
20	12 18 00	54	33 12 36
21	12 54 54	55	33 49 30
22	13 31 48	56	34 26 24
23	14 08 42	57	35 03 18
24	14 45 36	58	35 40 12
25	15 22 30	59	36 17 06
26	15 59 24	60	36 54 00
27	16 36 18	61	37 30 54
28	17 13 12	62	38 07 48
29	17 50 06	63	38 44 42
30	18 27 00	64	39 21 36
31	19 03 54	65	39 58 30
32	19 40 48	66	40 35 24
33	20 17 42	67	41 12 18
34	20 54 36	68	41 49 12
35	21 31 30	69	42 26 06
36	22 08 24	70	43 03 00
37	22 45 18	71	43 39 54
38	23 22 12	72	44 16 48
39	23 59 06		
40	24 36 00	10	06 09
41	25 12 54	20	12 18
42	25 49 48	30	18 27
43	26 26 42	40	24 36
44	27 03 36	50	30 45

EXEMPLE

Maison I

$$\begin{array}{r} \text{AS à } 7^{\circ}41' \text{ } \curvearrowright - \text{M. II à } 6^{\circ}24' \text{ } \nearrow \\ \text{M. I} = 28^{\circ}43' \longrightarrow \begin{array}{r} 17 \ 13 \ 12 \\ + 26 \ 26 \\ \hline 17 \ 39 \ 38 \end{array} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} \text{Point mort} \\ \longrightarrow \begin{array}{r} 7^{\circ}41' \text{ } \curvearrowright \\ + 17 \ 39 \\ \hline \boxed{25^{\circ}20' \text{ } \curvearrowright} \end{array} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} \text{Point inverse} \\ \nearrow \longrightarrow \begin{array}{r} 6^{\circ}24' \text{ } \nearrow \\ \text{ou } 36^{\circ}24' \text{ } \curvearrowright \\ - 17 \ 39 \\ \hline \boxed{18^{\circ}45' \text{ } \curvearrowright} \end{array} \end{array}$$

Zone morte : de $18^{\circ}44'$ à $25^{\circ}20'$ de la Maison I
(idem pour la Maison VII dans le signe opposé \curvearrowright)

Maison II

$$\begin{array}{r} \text{M. II à } 6^{\circ}24' \text{ } \nearrow - \text{M. III à } 10^{\circ}12' \text{ } \curvearrowright \\ \text{M. II} = 33^{\circ}48' \longrightarrow \begin{array}{r} 20 \ 17 \ 42 \\ + 29 \ 31 \\ \hline 20 \ 47 \ 13 \end{array} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} \text{Point mort} \\ \longrightarrow \begin{array}{r} 6^{\circ}24' \text{ } \nearrow \\ + 20 \ 47 \\ \hline \boxed{27^{\circ}11' \text{ } \nearrow} \end{array} \end{array}$$

$$\begin{array}{l} \text{Point inverse} \\ \nearrow \longrightarrow \begin{array}{r} 10^{\circ}12' \text{ } \curvearrowright \\ \text{ou } 40^{\circ}12' \text{ } \nearrow \\ - 20 \ 47 \\ \hline \boxed{19^{\circ}25' \text{ } \nearrow} \end{array} \end{array}$$

Zone morte : de $19^{\circ}25'$ à $27^{\circ}11'$ de la Maison II
(idem pour la Maison VIII dans le signe opposé \curvearrowright)

PŘEKŁAD OBRÁZKU NA STRANĚ 17

Huberovy výzkumy vedly ke zjištění, že Mrtvé pásmo představuje silně niternou oblast ve vztahu ke zkušenostem daného domu. Jedinec, který má v tomto pásmu planety, musí tedy tyto planety používat nikoli k jednání navenek, nýbrž k soustředění na vnitřní dění. Například osoba s konjunkcí Slunce - Jupiter v Mrtvém pásmu desátého domu potřebuje na sobě psychologicky pracovat, aby mohla profesně a veřejně uspět. Jestliže je motivována pouze ambicí zazářit navenek, získat prestiž a zbohatnout, aniž by vnitřně rozvíjela kvality

potřebné k tomuto úspěchu, bude frustrována. Je třeba, aby se soustředila na své vnitřní potenciality, aby byla osobně hodna úspěchu, který hledá. Bez vnitřní práce nedosáhne ničeho z toho, po čem touží.

V každém domě jsou tedy tři zóny. Zóna největší extrovertní aktivity ve vztahu k poli zkušeností domu leží od hrotu po stupeň Obráceného bodu, který odpovídá začátku Mrtvého pásma. Intenzita působení se ovšem zmenšuje tou měrou, jak se planeta vzdaluje od hrotu, takže blízko Mrtvého pásma již není možné dokončit věci tak snadno jako u hrotu. Objevují se zde sklony k depresi, pokud příliš chceme uspět v extrovertní činnosti.

V Mrtvém pásmu je třeba obrátit pozornost k vnitřním hodnotám, zaměřit záležitosti domu novým směrem. Je třeba stále přemýšlet o své činnosti v tomto domě, o její kvalitě.

Když planeta opouští Mrtvý bod a vystupuje z Mrtvého pásma, intenzita extrovertní činnosti se znovu postupně zvětšuje, ale míří do budoucnosti - k tomu, co je třeba vykonat v dalším domě. Tam uspějeme podle toho, zda jsme skutečně přemýšleli o významu svých aktivit v Mrtvém pásmu.

Tyto Huberovy myšlenky můžeme s úspěchem připojit k úvahám, které se týkají "oblasti hrotu" (Viz Alexander Rupert: *La Roue de l'Expérience Individuelle*, Paris 1984, 2. kapitola). Tato oblast leží na několika stupních po obou stranách hrotu domu. Její rozsah závisí na počtu stupňů zvěrokruhu, které dům zaujímá. Odpovídá desetině počtu stupňů, které dům obsahuje.

Vezmeme předchozí příklad výpočtu Mrtvého pásma. První dům má 28°43'. Desetina bude činit 2°52'. Pásmo hrotu na počátku prvního domu se tedy rozkládá mezi 7°41' a 10°33' Štíra. Hrot druhého domu leží na 6°24' Střelce. Jestliže odečteme 2°52' stupně od hrotu druhého domu, dostaneme pásmo hrotu na konci prvního domu od 3°32' do 6°24' Střelce.

Planeta, která se nachází v pásmu na hrotu, může být dvojznačná v tom smyslu, že dotyčný má určitou možnost volby, jak ji využít. Jestliže se nachází v pásmu na začátku domu, ovlivňuje způsob, jímž jedinec **započne** činnost v oblasti zkušeností domu. Jestliže se nachází v pásmu na konci domu, ovlivní způsob, jímž jedinec bude **syntetizovat** význam zkušeností domu. Tento typ syntézy bude mít zase vliv na to, co osoba chce či může dělat v následujícím domě.

Ve všech případech je dynamická aktivita nejsilnější přímo na hrotu a pomalu se zmenšuje s tím, jak se planeta blíží k Mrtvému pásmu. Řekl bych, že dynamická aktivita je v hranicích zóny na hrotu vůbec velmi silná.

Tyto úvahy jsou důležité při sledování progresu ascendentu a descendentu přes domy. Protože ascendent a descendent se vztahují k **uvědomění**, zdá se mi, že v Mrtvém pásmu se nachází nejdůležitější okamžik jejich přechodu přes dům. Právě tam je třeba přemýšlet o významu oblasti zkušeností domu pro vlastní vnitřní rozvoj.

Zdůrazňuji, že Mrtvé pásmo **není** špatné, snad jen pro osoby, které jsou nenapravitelnými extroverty. Nativní planeta, která je v tomto pásmu v progresi či v tranzitu, pouze značí potřebu najít díky ní nové řešení problémů, které dům předkládá. Je třeba více se zabývat vnitřními, osobními, základními hodnotami, nezaměřovat se tolik na vnější, sociální a kulturní výraz. Totéž platí o progresích ascendentu a descendentu.

Musíme se ještě zmínit o tom, že retrográdní planeta není "špatná" či slabá. Její "síla" a význam nejsou retrograditou zmírněny. Je třeba jednoduše přizpůsobit použití vyplývající z její funkce. Mars není

méně Marsem, jestliže je retrográdní. Je však potřeba naučit se odlišně a **vědoměji používat** jeho energii. Místo instinktivního, impulsivního jednání podle biologických a egocentrických přání, je tu výzva připojit ke svým obvyklým motivacím novou dimenzi, podle toho, jak jsou v nativitě rozmístěny Uran, Neptun a Pluto.

Je-li tedy Mars retrográdní, neznamená to, že se musíme zříci biologických a sociálně kulturních přání, měli bychom však poznat jejich skutečný zdroj (tělo a jeho životní potřeby a ego se svými sociálně kulturními tužbami) a pochopit, že můžeme být motivováni svým Bytostným já. Můžeme se také naučit používat Mars tak, abychom kromě instinktivních a sociálně kulturních přání navíc vyjádřili kvality Bytostného já.

Jestliže je retrográdní Mars v pásmu na hrotu, stane se klíčovým prvkem pro průběh života způsob, jímž volíme mezi možnými motivacemi. Je-li v Mrtvém pásmu nějakého domu, je v zájmu životního úspěchu nutno přemítat o svých přáních a přeorientovat je ve vztahu ke zkušenostem domu.

Tyto tři zóny můžeme nahlížet jako trojici teze, antiteze a synteze. Co je nutno vykonat v Mrtvém pásmu, představuje antitezi ke způsobu jednání na počátku domu. Antiteze však není nepřitelem teze, ale opačným soudem, který musíme s tezí uvést do souladu. Třetí, syntetická zóna je prostředím, kde se tento soulad může uskutečnit. To je ten "třetí faktor", vždy nutný pro harmonizaci polarit, který nám umožňuje vyjít z nekonečného konfliktu mezi akcí a reakcí - protože pochopíme, že oba póly míří k témuž cíli, jehož nelze dosáhnout bez vědomého a osvíceného používání obou. "Třetí faktor" je naznačen typem zkušenosti symbolizované následujícím domem.

Například určitý faktor nativity, progresivní ascendent či descendent prochází sedmým domem, v němž je kladen důraz na osobní nebo sociální účast, které se můžeme úspěšně zhostit. Zpočátku je vše v pohybu, objevujeme nové vztahy a jednáme v nich podle povahy znamení na descendentu. Když dosáhneme Mrtvého pásma, nastává obrat v ději a vypadá to, jako by se vše ničilo. Astrolog však ví, že přišel okamžik přehodnocení vztahů, toho, jak si v nich počínáme. Vnucuje se změna nikoli z pohledu existenčních (?) podmínek, ale na vnitřním, psychologickém a duchovním plánu.

Když progresivní ascendent, descendent či planeta opouští Mrtvé pásmo a blíží se ke hrotu následujícího domu, měl by se jedinec pokusit přebudovat své vztahy k ostatním lidem a ke světu podle toho, co získal v Mrtvém pásmu. Možná by měl změnit typ vztahů a rozvíjet ty, které podle nových měřítek stojí za to. Jako doporučení či odkaz by měl posloužit typ zkušeností osmého domu. To znamená, že dotyčná osoba by měla nahlížet své vztahy podle toho, jak jí konkrétně umožňují podle úrovně svých schopností tvůrčí účast na díle světa. Tato účast bude přirozeně záviset na jejích psychologických kvalitách a na tom, jak si je tohoto vztahu vědoma. O tom informuje znamení na descendentu, planeta, která jej ovládá, a dále planeta či planety, které se eventuálně nacházejí v sedmém domě.

ZÁVĚR

V této drobné práci jsem chtěl spojit několik způsobů interpretace nativity, které Rudhyar považoval za důležité, i když je nepropracoval. Vycházejí z toho, že nativita je ve své podstatě **archetypem bytosti**, která se během **uzavřeného cyklu** lidského života musí pokusit plně se projevit.

Jestliže aplikujeme techniku časové analýzy, zjistíme, že během jednoho cyklu žádný prvek nativity svou pozici nemění. Můžeme však konstatovat, kdy a **v jakém sledu** se různé prvky mohou prostřednictvím konjunkcí **projevit**, a díky opozicím můžeme poznat okamžiky, kdy je možno **uvědomit si** význam polární interakce mezi dvěma planetárními funkcemi.

Tyto konjunkce a opozice - případně další aspekty, které snad můžete ještě připojit - nejsou pro utvoření aspektu omezeny na pohyb nejrychlejší planety zvěrokruhem. Například ve Wagnerově nativitě se demisextil mezi Saturnem na 18°56' Kozoroha a Lunou na 16°21' Vodnáře změnil v konjunkci ve věku 27 let a 5 měsíců. Aby Saturn zaujal aspekt s Lunou, musí se ve zvěrokruhu posunout.

Použití progresivního ascendentu a descendentu je také formou časové analýzy pomocí uzavřených cyklů (3 x 28 let), které společně měří možnost plného dovršení člověka během jednoho čtyřiaosmdesátiletého života. V těchto osmdesáti čtyřech archetypálních letech můžeme třikrát prožít celou nativitu. Vše, co obsahuje, je postupně stimulováno a může být vyjádřeno na třech různých úrovních bytí. Když ale říkám "vyjádřeno", neodkazuji na vnější chování jedince, ale na možné individuální pochopení významu věcí - v sobě a ve svém vnitřním světě. Určité zjemnění interpretace progresí ascendentu a descendentu přináší úvod do Huberova "Mrtvého pásma".

Nativity trojího zrození symbolicky ukazují, co je ve hře, když jedinec přechází z jedné úrovně na druhou, a zároveň upozorňují na to, co se děje v plánu jeho tělesné manifestace, duše a ducha.

* O rozdílech mezi BYTOSTNÝM JÁ (SELF) a Sebe (self) viz Rudhyarovy knihy *The Planetaryization of Consciousness* (Wassenaar 1970, New York 1977) a *Rhythm of Wholeness* (Wheaton 1983).

MRTVÝ BOD A BOD OBRATU

Taille Maison – Velikost domu

Point mort – Mrtvý bod

Point inverse – Bod obratu

Příklad

1. dům

As na 7°41Q Štíra (217°41Q) – hrot 2. domu 6°24Q Střelce (246°24Q)

Délka 1. domu: 246°24Q- 217°41Q= 28°24Q

Mrtvý bod podle tabulky 28°: 17°13Q12“

0°43Q 0° 26Q26“

17°39Q38“

Mrtvý bod: 7°Štíra 41Q + 17°39Q = 25° Štíra 20Q

Bod obratu: 6°24Q Střelce – 17°39Q = 18°Štíra 45Q

Mrtvé pásmo pro 1. dům 18°45Q až 25°20Q Štíra,

Pro 7. dům ty samé hodnoty ve znamení Býka

2. dům

hrot 2. domu 6°24Q Střelce (246°24Q) – hrot 3. domu 10°12Q Kozoroha (280°12Q)

Délka 2. domu: 280°12Q- 246°24Q= 33°48Q

Mrtvý bod podle tabulky 33° 20°17Q42“

0°48Q 0° 29Q31“

20°47Q13“

Mrtvý bod: 6°24Q Střelce + 20°47Q = 27° Střelce 11Q

Bod obratu: 10°12Q Kozoroha – 20°47Q = 19° Střelce 25Q

Mrtvé pásmo pro 2. dům 19°25Q až 27°11Q Střelce,

Pro 8. dům ty samé hodnoty ve znamení Blíženců

Poznámka vydavatele

Mrtvý bod se dá vypočítat také za pomoci kalkulačky a to tak, že délku domu násobíme koeficientem 0.615 a výsledek přičítáme k počátečnímu hrotu domu, resp. odečítáme od hrotu domu následujícího.

Cesta do středu Země

Ondřej Lesák

Geologická stavba Země a horizontální domy*

Systémy astrologických domů korespondují s vnitřní stavbou Země, jak ji známe díky současným geologickým poznatkům a výzkumu kosmického prostoru v okolí naší planety. Tento vztah vychází z analogie soustředného uspořádání sluneční soustavy a slupkovité stavby planety Země a jejího okolí. Koneckonců, jedním ze základních vztahů mezi jednotlivými prvky horoskopu jsou korespondence mezi *znameními zvěrokruhu* a astrologickými *horizontálními domy*.

Lze ukázat, že systémy astrologických *horizontálních domů* nejsou pouhou myšlenkovou konstrukcí vycházející jen z analogie s dvanáctinným dělením zvěrokruhového cyklu na znamení, ale mají reálný materiální základ. V následujícím odvození vyjdeme ze systému Campanových horizontálních domů, odvozených z dvanáctinného dělení kružnice a procházející primární vertikálou, které představují průsečíky ekliptiky s rovinami v úhlových intervalech 30° .

Je všeobecně známo, že horizontála, která protíná ekliptiku v bodech *ascendentu* a *descendentu* jako hrotech 1. a 7. domu odpovídá přibližně linii obzoru. Přesnost, s jakou horizontála vystihuje tuto linii je dána terénními nerovnostmi. Představuje tečnou rovinu k zemskému tělesu v místě pozorovatele, tj. rovinu, která se jej právě dotýká. Další roviny, které určující hroty dalších domů již zemským tělesem procházejí. Roviny, které vytínají na ekliptice hroty 2., 8., 6. a 12. domu jsou skloněny k horizontále pod úhlem $+30^\circ$. Lze snadno ukázat, že ze stanoviště na zemském rovníku procházejí tyto roviny těsně pod rozhraním (s odchylkou $3,5^\circ$) mezi spodním silikátovým pláštěm a vnějšími vrstvami Země (hloubka 670 km, teplota 2700°C), které zahrnují střední a svrchní silikátový plášť a zemskou kůru. Další dvojice rovin, které svírají s horizontálou úhel $+60^\circ$ a které vytínají na ekliptice hroty 3., 9., 5. a 11. domu procházejí (s odchylkou $2,8^\circ$) těsně nad rozhraním mezi vnějším kovovým jádrem a spodním pláštěm (hloubka 2900 km, teplota 4200°C). *Immun coeli* jako hrot 4. domu přirozeně prochází geometrickým středem Země. *Pozn.:* Údaje o hloubce a teplotě strukturních sfér Země jsou převzaty ze středoškolských tabulek. Hodnoty těchto veličin uváděné jiný zdroji se mohou lišit.

Roviny procházející v tečném směru k povrchu, plášti a jádru jsou znázorněny na přiloženém obrázku. Uvedené úhlové odchylky strukturních tečných směrů od směrů hrotů domů lze zanedbat. Jsou srovnatelné s často většími odchylkami mezi horizontálou a reálnou linií obzoru. Lze dále ukázat, že i všechny ostatní běžné systémy horizontálních domů, tj. Regiomontanův, Kochův i Placidův korespondují pro pozorovatele *na rovníku* se strukturními prvky zemského tělesa stejným způsobem jako systém Campanův. Tento fakt je možné geometricky odvodit, nebo se o tom přesvědčit počítačovou simulací.

*tato kapitola je stručným opakováním kapitoly 3.3 a 4. z knihy „Vnitřní zvěrokruh“

Vztah mezi astrologickými domy a strukturou zemského tělesa lze shrnout tak, že zemský povrch odpovídá spolu s nižšími vrstvami atmosféry okolí ascendentu a descendentu, vnější vrstvy zemského tělesa, tj. kůra, svrchní a střední plášť je ekvivalentní 1. a 6. domu, spodní plášť 2. a 5.d. a kovové jádro 3. a 4. d. Vstup planety ze 7. do 6. domu tak odpovídá jejímu běžnému astronomickému západu, její následový vstup do 5.d. západu za těleso spodního pláště a konečně její vstup do 4.d. západu za zemské jádro. Podobně vstupy planety ze 3. do 2., z 2. do 1. a z 1. do 12. domu jsou ekvivalentní jejím postupným východům nad jádrem, spodním pláštěm a zemským povrchem. Poloha planet vůči hrotům domů tak odpovídá jejich úhlové poloze vůči strukturním rozhraním zemského tělesa, která jsou pro svoji koncentrickou stavbu analogií tradičních planetárních sfér.

Znovuobjevení aristotelského pojmu *sublunárního světa*

V oblasti kovového zemského jádra jako jeho nejhlubší části je generováno magnetické pole Země, vytvářející magnetosféru, která je naopak od zemského povrchu nejvíce vzdálená. Představuje současně vnější, tj. nejvýše se nacházející, ochranný štít života na této planetě. Součástí magnetosféry jsou radiační (Van Allenovy) pásy. Lze ukázat, že z hlediska pozemského pozorovatele na rovníku leží radiační pásy, které jsou zde v zenitu přibližně proti zemskému jádru, které je v nadiru. Jejich centrální část tedy odpovídá okolí media coeli, a projekce celé oblasti pásů se rozprostírá zhruba v oblasti 8., 9., 10. a 11. domu. Shrňme-li uvedené skutečnosti, můžeme z nich vyslovit závěr, že všechny běžné systémy astrologických domů korespondují s nejdůležitějšími strukturními prvky zemského tělesa a jeho nejbližšího kosmického okolí. Slovy aristotelské fyziky korespondují se základní stavbou *sublunárního světa*. Otevírá se zde možnost nových - či znovuobjevení tradičních - korespondencí mezi znameními, planetami a domy:

Tak jako je Saturn vnější viditelnou hranicí sluneční soustavy, je i Měsíc vnější, nejvyšší hranicí - Saturnem *sublunárního světa*. Podobně zemské jádro je Sluncem tohoto světa, zahrnujícího zemské strukturní sféry - vnitřní jádro, vnější jádro, spodní plášť, vnější vrstvy, zahrnující zemskou kůru s biosférou, radiační (Van Allenovy) pásy a Měsíc.

Analogie mezi stavbou sluneční soustavy a stavbou Země s jejím nejbližším okolím, tj. uspořádáním sublunárního světa je zjevná. Tento svět je možné chápat jako miniaturu sluneční soustavy v tom smyslu, že obě soustavy obsahují střed, kolem kterého se otáčejí ostatní, vnější části. Středem obou soustav je žhavé těleso, které je elektricky vodivé a vytváří magnetické pole. Tímto tělesem je u sluneční soustavy Slunce, u sublunárního světa centrální část zemského jádra. Otáčejícími se částmi jsou v prvním případě planety, ve druhém jsou to sférické části zemského tělesa, atmosféra, dále částice pohybující se v radiačních pásch magnetosféry a konečně Měsíc.

Zemské jádro – Slunce sublunárního světa

Strukturní prvky zemského nitra byly vesměs objeveny na základě chování sesismických vln, vznikajících při zemětřeseních, jejich různé rychlosti a směru šíření zemským tělesem. Zastavme se nyní na chvíli u struktury zemského jádra, kovového tělesa tvořeného převážně železem. Existence vnitřního, pevného jádra byla zjištěna geofyzikem Freemanem Gilbertem v r. 1936. V polovině 80. let bylo objeveno, že seismické vlny se nešíří vnitřním jádrem ve všech směrech stejně, tj. že jádro vykazuje v tomto směru tzv. anizotropii. Od té doby bylo vysloveno několik hypotéz, které se snaží vysvětlit tento jev. Z nichž většina vychází z předpokladu deformace krystalické mřížky železa, kterým je jádro z větší části tvořeno, v podmínkách extrémně vysokého tlaku a poměrně intenzivního magnetického pole, které ve středu Země panují. Zatím posledním předělem v poznávání vlastností vnitřního jádra je objev jeho vlastní vnitřní struktury, oznámený koncem r. 2002 Adamem Dziewonskim a Miakou Ishii z Harvardské univerzity. Analýzou průchodu seismických vln tímto tělesem na základě zpětného studia průběhu několika set tisíc zemětřesení (!) bylo těmito autory zjištěno, že anizotropie je soustředěna v jeho vnitřní části, která tvoří přibližně $\frac{1}{4}$ poloměru tohoto tělesa, tj. zhruba 350 km. Bližší informace o tomto tématu jsou uvedeny na internetové stránce <http://www.hno.harvard.edu/gazette/2002/10.03/01-inner.html>

Co znamenají tyto poslední objevy z astrologického hlediska? Lze říci právem, že mnoho. Významná je již sama skutečnost, že vnitřní kovové jádro představuje rozžhavené, zářící těleso pod našima nohama. Jeho teplota je prakticky stejná, jako teplota slunečního povrchu (5700°C) a jeho dynamika velmi citlivě reaguje například na změny sluneční činnosti prostřednictvím elektromagnetického pole. To lze považovat za reálný základ symbolické korespondence mezi letním slunovratem, pro severní polokouli obdobím vrcholící síly Dne a Immem coeli. Tato korespondence není na první pohled fyzikálně zjevná. Není zřejmá ani ze symbolického hlediska, neboť střed Země lze považovat za symbol (pro letní slunovrat charakteristické) vyvrcholení individuality, ale zároveň i za symbol sjednocení. Stačí, když si uvědomíme, že do středu Země směřují nohy všech (stojících a sedících) lidí a osa jejich páteře. Pokud se týká pevného vnitřního jádra, lze jej považovat za autonomní fyzikální těleso, jehož střed je reprezentován IC. Tato hlavní osa horoskopu by tedy měla být (jako jediná ze čtveřice As, IC, Ds, MC) nahlížena tedy i jako reprezentace reálného fyzikálního tělesa, které se od planet, Slunce a Luny liší v podstatě jen tím, že se nevznáší v prázdném kosmickém prostoru, ale v oceánu roztaveného železa. Nejzajímavější však zřejmě je zmíněný poslední objev anizotropie vnitřní části vnitřního jádra.

Anizotropie, střed Země a jak jsme na tom jako lidé

Co je to však anizotropie? Anizotropií se vyznačují tělesa, prostory, objekty a materiály, jejichž vlastnosti nejsou ve všech směrech stejné. Anizotropní je například krystal jakéhokoli minerálu, anizotropní je kus staré zdi, sochy nebo obrazu, pohřbených pod příkrovem hlíny, bahna nebo sopečného popela. Je to často jen jiné vyjádření pro uspořádání hmoty, orientaci jejích částic v určitém směru, informaci – v tomto případě zřejmě elektromagnetické povahy. Elektrotechnická zařízení, umožňující transformace energie, stejně jako

elektronická paměťová a záznamová média – na bázi magnetických, polovodičových nebo optických pamětí sjednocuje jeden základní princip – podstata jejich funkce je založena na *prostorovém uspořádání anizotropických materiálů*, které je tvoří. Jejich paměťová kapacita ovšem většinou bledne před (obvykle skrytou nebo nevyužitou) kapacitou přirozených struktur, ať už biologických nebo planetárních. Je tu však důležitější rozdíl, který je zásadní. Elektronické záznamové, paměťové a identifikační prvky charakterizují, případně určují identitu pouhých věcí. Byť by nesly lidský obraz nebo lidský hlas – ano i atmosféru situace, bude to stále jen obraz či záznam - cizím slovem virtuální realita, česky přelud.

Identita živých bytostí může být naproti tomu vztažena opět jen k něčemu, co je živé, k přírodninám – na rozměru nezáleží. A v tomto punktu je vnitřní část vnitřního jádra s překvapivým souladu s významem IC jako kolektivních kořenů, zděděných zkušeností předků, rodové identity. Jeho průmět do ekliptiky lze odhadnout na přibližně $\pm 5^\circ$, což je běžně používaný orbis pro hlavní osy horoskopu, tedy i pro IC. Zdá se však, že tu jde o víc - toto pojetí IC, ony kolektivní kořeny lidstva představují zřejmě jen zúžený lidský pohled. Jedná se totiž spíše o jejich začlenění do paměťového záznamu celé biosféry, nebo spíše celé planety. Románové varianty různých cest do středu Země jsou možná intuitivním vyjádřením této skutečnosti. Neměli bychom se ovšem omezovat jen na materiální a viditelné projevy života. Uvedme si, co na toto téma píše Marko Pogačnik v knize „Elementární bytosti“:

„Náhle jsem pochopil zásadní úlohu ohnivých duchů jako tvůrců ve viditelnou se vyjevujícího světa, úlohu, která byla připisována toliko všemohoucímu Bohu, aniž by se přitom vzalo do úvahy, že musí být někým uskutečňována v každickém okamžiku, tady a teď, abychom se mohli radovat ze světa jako manifestované reality. Uvědomil jsem si, že všechny tři námi tolik oceňované živly, země, voda a vzduch, se omezují pouze na tenounký plášť této planety a na poměrně tenký úsek, během něhož se zde rozvinuly. Co Zemi určuje v jejím nejhlubším bytí, je živel ohně se svou obrovskou životní silou, přesněji řečeno se svou bezmeznou vůlí k bytí.

Proto by bylo chybou, začít s popisem jednotlivých úrovní ohnivých bytostí na zemském povrchu. Nejhlubší úroveň představují totiž duchové zemského středu, kteří v nitru Země vládou osudu naší planety. Teprve na druhé úrovni rozvinutí se včleňují do úkolů v rámci přírodních říší coby bytostí, vedoucí životní procesy ke zrání a pak dále přes procesy práchnivění a přeměny až na práh nového zrodu. Mezi tím leží u přírodních bytostí perioda regenerace v planoucí síle ohně.“

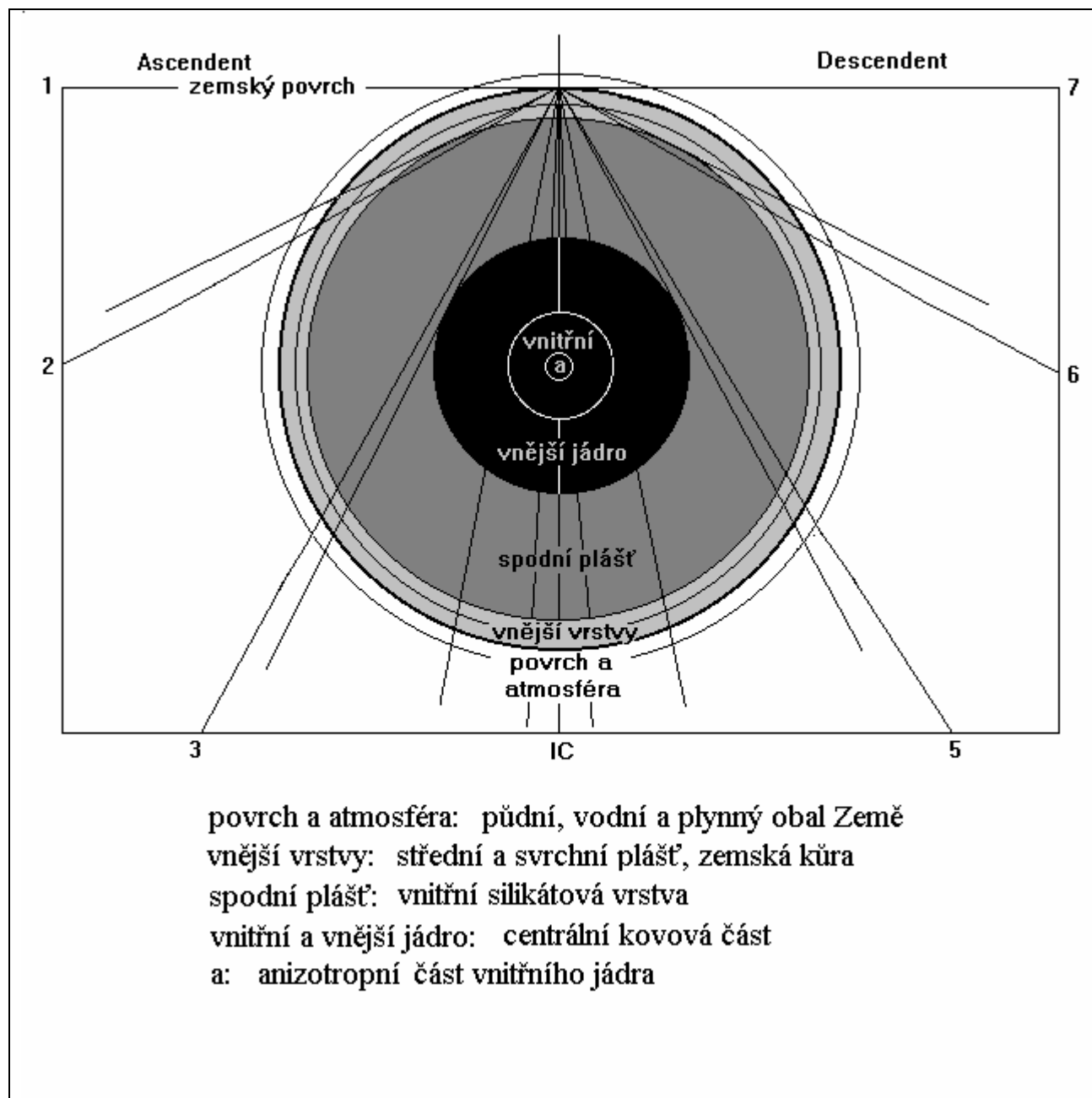
Jaký kontrast těchto svěžích slov proti nelichotivým (velmi eufemisticky řečeno) vyjádřením mnoha církevních otců na adresu všeho pozemského a zvláště podzemního - přesto, že mělo mnoho z nich na očích katedrály, stavby, kterými se země vzpíná k nebesům a nebe se zrcadlově noří do hlubin země. Potud tedy Marko Pogačnik o bytostech v nitru Země. A nyní už jen ocitujeme verše charakteristické pro bytost lidskou, psané na jednom z nově postavených pražských domů v blízkosti stanice Anděl:

„Je svobodným a zajištěným občanem země.

Neboť je uvázán k řetězu, který je dost dlouhý, aby mu zpřístupnil všechny okrsky Země, ale přece pouze tak dlouhý, že ho nic nemůže vytrhnout z hranic země.

Zároveň je však také svobodným a zajištěným občanem nebes, neboť je uvázán na podobně vypočtený nebeský řetěz.

Chce-li nyní na zem, škrtí ho nebeský obojek, chce-li do nebe, pozemský. A přesto může cokoliv a cítí to. Ba, dokonce odmítá svést to na všechno na chybu při prvním připoutání.“

MELANCHOLIA

Pavel Turnovský

(přepis brněnské přednášky – bez cenzury)

Původně slovo **melancholia**, melancholický, znamenalo v antickém Řecku jednu ze čtyř letor antického pohledu na svět. Řekové znali letoru sangvinickou, cholerickou, flegmatickou a melancholickou, tzn. že tato antická i pozdější melancholie se vlastně týká jedné čtvrtiny obyvatelstva. Když se podíváme na to, jak byla (a do dneška je) původní melancholie (melancholický typus člověka) definována, tak na základě srovnání těch čtyř typů šlo vedle letory cholerické, tedy povahy s rychlým a prudkým citěním, rozhodováním a jednáním, vedle letory sangvinické s hbitým, vyrovnaným ale málo výrazným projevem a letory flegmatické s pomalým, lhostejným, netečným způsobem projevu o letoru melancholickou s pomalým myšlením a rozhodováním, podléhající často sklíčenosti.

Protože antická medicína a psychologie v tehdejší době byla spojena s astrologií, tak je v astrologických spisech každá z letor ztotožňována s určitým živlem, a to tak, že cholerická letora s živlem ohnivým, flegmatická letora s živlem vodním, sangvinická letora (což ovšem není název původní, ale z pozdější doby, já už si nepamatuju přesně, jak se to tenkrát správně jmenovalo) se živlem vzdušným a melancholická letora se **zemským živlem**. Proč je to opřeno o živly? Protože to byly jakési ideální představy o tom, jak se jednotliví lidé, jednotlivé typy psychosomaticky projevují. Pochopitelně nevím, kolik z vás nikdy neslyšelo o astrologii, mám pocit, že tu někdo takový bude, ale jistě každý z vás slyšel něco o nějakých **znameních zvěrokruhu**, tzn. že každý z vás pravděpodobně ví, ve kterém znamení se narodil, ve které roční době, třetině roční doby a dvanáctině roku se narodil podle toho, kde stálo Slunce. Můžeme si proto představit a uvědomit, že každý z těchto základních typů, spojených s živlem, je potom rozčleněn do tří podtypů, podle toho zda se jedná o znamení generické (základní), které živlovou energii „rodí“, nebo o znamení fixní (pevné), které živlovou energii zrozenou v krucialních bodech našeho roku (tzn. o slunovratech a rovnodennostech) formuje a potom je tu třetí stadium, třetí modus – to jsou znamení mutuální (tzn. ne proměnlivá, jak se u nás obvykle velmi špatně překládá, ale znamení vztažná, vztahující). Ta mají za úkol vygenerovanou v kritickém bodu a ve fixním znamení zformovanou energii převádět, zprostředkovávat v oběhu v dalším

kritickém bodu. Takže každý z těch melancholiků (když se teď přestaneme zabývat těmi ostatními typy a začneme mluvit konečně o melancholii) pochopitelně byl i v těch antických dobách modifikován. Byl to melancholik, který byl označen, signován kardinálním (základním) zemským znamením – **Kozorohem**, člověk který žije, který se učí ze života, prožívá, je plný energie anebo naopak tady mohl být člověk, který byl zrozen pod znamením **Býka**, člověk kterého zajímají ideje, hodnoty, myšlenky, struktury formy anebo třetí typ, vzájemný, ten který se narodil ve znamení **Panny**. To by odpovídalo člověku, kterého zajímají vztahy a ze vztahů se učí. Tahle to vypadá v reinterpretaci současné, já nevím jak to bylo tehdy za Claudia Ptolemaia, který to kodifikoval ve druhém století našeho prokletého letopočtu, ale ze současného hlediska je to přibližně tak.

Je jasné, že tato základní psychosomatická struktura – čtyři letory – se s tím kulturně politickým, mocenským a duchovním niveau, které tady vzniklo na počátku našeho letopočtu s křesťanstvím, udržela vlastně až do současnosti. Přirozená typologie, dělení na **čtyři typy**, které je přirozené, protože v prvních zlomcích vteřiny po velkém třesku, kdy se primární kosmická energie začala dělit čtyřmi směry, tato čtvernost je udržena až do dneška. Stopy této původní antické teorie, pochopitelně udržené mocensky křesťanstvím a tím, že monopol na vzdělání měla katolická církev a její následovníci a napodobitelé, do dneška poznamenávají všechny psycho- a typologické teorie. Když se podíváte na Junga nebo i na ostatní psychology, vidíte že se jedná o určitou oscilaci mezi dvěma póly, mezi aktivitou a pasivitou, mezi

chladem a teplem, mezi vlhkostí a suchem. U Junga je to v podobě extraverze a introverze, v podobě racionálních a iracionálních psychických funkcí. Ostatní psychologové vše dělí na dvě nebo na čtyři části, ve strukturách kde se hledá hledání jakéhosi bodu mezi dvěma osami je to vidět ještě mnohem více.

Na této výstavě jsme si všimli jedné věci, říkal jsem, že teprve od určitého okamžiku tady dochází k jakési **individualizaci**. My ten počátek opravdové individualizace člověka jako takového klademe do pátého století před naším letopočtem, do doby, kdy tři tehdy neviditelné planety – Neptun, Pluto a Uran – se setkaly v trojkonjunkci a odstartovaly proces, ve kterém se dosud nalézáme, proces který trvá přibližně pět tisíc let, než se zase všechny tyto tři planety setkají v trojkonjunkci v jediném místě na obloze. Teprve od tohoto okamžiku víme, že se

ze zvláštních, šedivých a beztvarych mas lidí začínají vynořovat lidé, kteří mají jméno a nejenom jméno, ale také nějaký charakter, vlastnosti, individuální schopnosti. Je to století, kdy vystavávají lidé jako Lao-C, Zarathušta, řeční filozofové, jsou to první lidé, o kterých máme nějaké individuální zmínky. A pak to po pětisetletých krocích graduje. Víme, že na to být jedincem začíná mít člověk legitimní právo vlastně až na konci osmnáctého století, po roce 1780, kdy byla objevena první planeta, kterou neznali lidé odjakživa, což byl Uran. V době, kdy byla sepsována deklarace lidských práv, v době kdy bratři Montgolfierové poprvé viděli Zemi z výšky teplovzdušného balónu. Nyní je legitimizován zásadní obrat, odkdy je člověk jedinec s nezadatelnými právy a povinnostmi. Předtím to byly většinou jenom povinnosti na všech stranách a pouze několik vyvolených mělo všechna práva. Tento naprosto zrůdný systém, po kterém touží všichni politici, ať to jsou komunisté, fašisté nebo demokraté, byl v podstatě smeten tou jedinou listinou, která do dneška nebyla nikdy naplněna, tou Listinou lidských práv. Do té doby lidé nebyli individualitami, nebyli osobnostmi, byli pouhými individuy – cítíte jistě velký rozdíl v tom, když řeknu, že je někdo individualita a někdo individuum.

Takže tento proces byl nastartován v pátém století př. n. l. a to zprávou, kterou přinesl rabbi Ješua kolem roku 1 – 30 n. l. na předním Východě a jehož znáte jako Ježíše Krista. Byl to Židáček, který nechodil do křesťanského kostela, ale do synagogy a světil židovské svátky, na což velmi rádi křesťané zapomínají, byl to muž, který přišel s ideou, že jsme si všichni rovni, před Bohem jsme všichni jeho dětmi, které mají stejného otce. Muž který přinesl zvěsti o království božím, což je tedy v podstatě stav vrcholné demokracie, kdy jsme všichni občany božího království.

To byla další etapa a pak bych se zmínil o etapě, která nás zastihuje u základního archetypálního obrazu evropského výtvarného umění, u rytiny **Melancholie Albrechta Duerera** z roku 1514, tedy z doby, kdy vlastně začíná mít Evropan právo, které si musí vybojovávat: stávat se osobností, jedincem, individualitou. Tato doba začíná ve třináctém století a je to krutý zápas o identitu, zápas o to být člověkem. Od této doby můžeme začít posuzovat melancholičnost z poněkud jiného hlediska, a to z hlediska individuality, jedince. Zatím jsme mluvili o živlech - melancholická byla jedna čtvrtina obyvatelstva. Zatím jsme mluvili o třech ze dvanácti znamení zvěrokruhu, takže tři dvanáctiny obyvatelstva byly melancholické, a teď můžeme začít mluvit o tom, že melancholickým, sangvinickým anebo jakýmkoli jiným, sobě rovným, může být každý. Od těchto dob má člověk právo na to být jedincem a začínáme znát horoskopy jednotlivých lidí. Ještě ve čtrnáctém a patnáctém století bývá velká vzácnost, když je známa hodina narození člověka. My na území zemí Koruny české máme jednu velkou výhodu, že s Lucemburky (od Hradu Světa) sem přišla velmi osvětlená vrchnost, takže víme, kdy se narodil třeba Václav takzvaný čtvrtý, vřší známý jako Václav Šilenský, císař Římský a král Český. Víme přibližně, kdy se narodil jeho otec Václav, který se později jmenoval Karel IV. jako císař Římský. To jsou velké výjimky, protože když se podíváte na soupisy nejruznějších osobností, tak málokdy víme, kdy se který člověk narodil a když se jedná o krále, tak se většinou uvádí pouze datum jeho nástupu na trůn. To se neví, kdy se narodil, nebylo to příliš důležité, když byla tak vysoká úmrtnost. Důležité bylo to, že se mohl dožít okamžiku, kdy vstoupil na trůn.

Dostali jsme se k tomu, že zde máme jedince, který má právo být osobností, být pojednáván a vychováván jako zvláštní bytost a dostáváme se k obrazu, který vidíte na prvních stránkách katalogu, k Melancholii, kterou vyryl melancholik par excellence a myslím si, že to byl naprostý prototyp evropského melancholika v tom nejlepší slova smyslu – **Albrecht Duerer**, o němž se píše, že měl sklony ke dvěma typům melancholie. Prvním byla melancholia generosa – ušlechtilý stav mysli, ta druhá byla pramenící z přítomnosti černé žluči v lidském těle (to je ta melancholie antického typu). Je velmi zajímavé, že tento člověk, když se podíváme na jeho horoskop (bohužel ale nevíme, v kolik hodin se narodil – já jsem pátral po různých databankách německých astrologů, ale ani oni nemají tu drzost sdělit, v kolik hodin se narodil, známe pouze den jeho narození, a to

bylo 21. května roku 1471 starého stylu, tedy juliánského kalendáře), tak vidíme, že tento muž toho má mnoho, ale že by měl nějak významně obsazená zemská znamení, to rozhodně není. Má toho tak akorát. Má Merkura v Býku, v Panně je Jupiter a Pluto (ovšem toho ještě neznali, takže ho v tomto případě neuvažujeme) a jinak tam žádná velká převaha zemského živlu není. Protože nevíme, v kolik hodin se narodil, musel jsem zvolit ten systém, že jsem si našel východ Slunce v Norimberku onoho dne a vidíme zásadní věc, že je to Blíženec par excellence se čtyřmi planetami ve znamení Blíženců a poblíž Slunce stojí Saturn, což je planeta, která o melancholii hovoří principiálně. I v současné době a současných psychologických zkoumáních a experimentech na základech gauquelinovských statistických studií profesor Eysenck, který loni zemřel, sledoval, že tady existuje (v případě že je v okamžiku zrození silně postavený Saturn) inklinace k introverzi a je-li silně postavený Jupiter, pak je člověk spíš extrovertní. Takže tady vidíte introvertního Saturna, který je v konjunkci se Sluncem a tady bude zcela evidentně to místo, o které se můžeme v případě Duerera a jeho melancholie opřít.

Patrně znáte ty jeho nádherné autoportréty, kde se zjevuje jako mladý Bůh, ale možná že někteří z vás znají i tu jeho kresbu, kdy se sám vidí, jaký je. Tam není jako mladý bůh, ale je to člověk v těžké depresi. Sami jste měli možnost vidět tuto pozici na mnohých obrazech a dílech této výstavy, i když se podíváte na tu standardní Melancholii, tak toho anděla vidíte ve stejné pozici (jenom je to možná bráno zrcadlově, protože se maloval v zrcadle). To je klasická melancholická „hospodská“ pozice, kterou všichni tak dobře známe a mnohokrát jsme tuto jogínskou meditační pozici ve svém životě zaujali.

Protože co jiného je melancholie, než meditace? Je to v podstatě rozumový přístup ke světu. Když se vrátíme k Jungovi, který, jestliže Freud je otcem nebo králem psychologie, tak on je jejím korunním princem. Vzpomeňte si, že Jung dělí psychické funkce na dvě polarity, racionální a iracionální a na další dvě podskupiny, jako iracionální se mu jeví intuice a vnímání, protože při vnímání ani při aktu intuice nic nevydělujeme, buď intuici máme anebo ji nemáme, buď vnímáme anebo nevnímáme. Sami víme, že si na sobě můžeme osahat laterální vidění a jeho úhlový rozsah, ucpat si uši je ještě těžší, než si zakrýt oči. Proto ta absolutní transcendence k nám nepřichází za pomoci obrazu, ale za pomoci zvuku, protože vidět můžeme pouze to, co patří k našemu obzoru, zatímco slyšet můžeme i to, co vychází

zpoza našeho obzoru, jak řekl Emanuel Lévinas. Každá opravdová transcendence je spojena se zvukem, se slovem a nikoli s obrazem. Tady vidíte zásadní rozdíl mezi posvátnou hebrejskou knihovnou, biblí, Starým zákonem, a mezi vědami, protože vědy byly odezřeny, zatímco Starý zákon byl slyšen. Na počátku Starého zákona je slovo, zvuk. Žádný řád, jak se trapně překládá, ale slovo.

Takže to byly iracionální funkce, a pak jsou ještě racionální funkce, a to je emoce (cítění) a myšlení. Proč? Protože musíme vydělovat, můžeme myslet pouze na něco a jeden cit můžeme cítit pouze k někomu nebo něčemu. Milovat všechny je naprostý nesmysl, je to šílenství, o němž může přinést zvěst pouze někdo, kdo je zakotven v tak obrovském celku, že nám připadá jako věčnost. Jako byl třeba rabbi Ješua. Takže v té jungiánské psychologii se ty čtyři funkce prvořadě, z hlediska Rudhyarova (což byl filozof, hudební skladatel a astrolog francouzského původu a žijící v USA, který zemřel v roce 1985) spojují s individuálním horoskopem. Tyto čtyři funkce jsou zde spojovány s jednotlivými kvadranty, tzn. s místy, která jsou ohraničena povrchem Země a místním poledníkem. Tam se v okamžiku, kdy vychází Slunce v hypotetické nativitě Albrechta Duerera (takže s ním vůbec nemusí mít nic společného) je intuice spojena s východním podzemním kvadrantem, emoce by byly spojeny se západním podzemním kvadrantem, vnímání by bylo spojeno se západním nadzemním kvadrantem a racionální, myšlení by bylo spojeno s nadzemním východním kvadrantem.

Pochopitelně že si tato individuální aplikace vyžádala určité modifikace pro zveřejnění, takže z obecného hlediska jsou tyto čtyři funkce znovu spojovány se živly, a to tak, že nejsubjektivnější pocit, který se odehrává v hlubinách našeho nevědomí a náhle prorazí temnotami do vědomí, intuice, je samozřejmě spojována se zimním slunovratem. To znamená se zimou, která podle dochované a českými univerzalisty předávané alchymické teorie, zveřejněné Petrem Kohoutem – Lasenicem, v sobě spojuje znamení tří živlů: zemského Kozoroha, vzdušného Vodnáře a vodní Ryby. Stejně jako v ostatních ročních obdobích zde jeden živel chybí, zde chybí oheň, ale tento oheň zde nechybí, je skryt, je zde **vnitřním živlem**. Vidíte oheň jako živel, odpovídající vitalitě a intuici. Tento východní podzemní kvadrant je spojen s ascendentem.

Druhý kvadrant je jarní, začíná ohnivým Beranem, pokračuje zemským Býkem a vzdušnými Blíženci a chybějící voda je jeho vnitřním živlem. Jaro je emocionální.

Následuje léto, které začíná vodním Rakem, pokračuje ohnivým Lvem a končí zemskou Pannou, chybějící vzduch je vnitřním letním živlem a je spojen s vnímáním.

Poslední, podzimní kvadrant, začíná vzdušnými Vahami, pokračuje vodním Štírem a končí ohnivým Střelcem, je spojen vnitřním živlem, zemí, symbolizující myšlení. A zde vidíte, jak se různorodé teorie dokonalým způsobem proplétají a doplňují, máte zde antickou melancholii, která je spojena se zemským živlem, máte zde racionální psychickou funkci spojenou se zemským živlem a funkci myšlení, která je spojena s východním nadzemním kvadrantem. To je tedy k univerzálnímu živlovému symbolismu, který se snaží vtělit do individua. Znamení zvěrokruhu, energie která nastavuje během dvanácti kroků ročního procesu dvanáct různých tváří. Nic víc se o živlech a znameních zvěrokruhu v podstatě nedá říci. Spojovat je s nějakými charakterovými vlastnostmi je naprostá naivita a taky veškeré pokusy, kdy se rozdaly různým lidem ukázky, zda se poznají v nějakém znamení, tak pochopitelně skončily tak, že se všichni poznali ve všech. Potom jim k tomu přilepili, o které znamení se jednalo, a byl konec. Takže to, co čtete v těch osvěcených knihách Lindy Goodmanové a podobných amerických milionářek, to do jisté míry může být pravda, ale všechno se to může hodit pro všechny, protože znamení zvěrokruhu jsou univerzální informace, není to informace vztažená k jedinci, individualitě.

K tomu, aby byl člověk individualitou, je nutno se zrodit na určitém místě v určitém okamžiku. Jestliže se budu řídit podle znamení zvěrokruhu, tak nejsem žádnou individualitou, nejsem jedincem ani budoucí osobností, protože během stejné dvanáctiny roku se narodí miliony lidí, takže ty informace, které z této dvanáctiny ročního cyklu dostanu, musí podle toho vypadat. Teprve když se narodím v určitém okamžiku na určitém místě, což se pochopitelně každému z nás stalo, jenom to některým z nás zatajili a řekli by nám to pouze tehdy, kdyby zjistili, že je možné toho zneužít k naší manipulaci, takže většina z nás přesně neví, kdy se narodila, protože to bolševikovi nebylo k ničemu. Protože ve své pýše podcenili, že by nás mohli manipulovat astrologicky, což nepotřebovali nijak dokládat, protože astrologové tady od toho jsou (ve většině případů), aby někoho manipulovali, zejména když se předtím proslaví jako ministři války...

Ale teď jsme se dostali k tomu zásadnímu místu, narodili jsme se na určitém místě a v určitém čase, a to je funkce, spojená se Saturnem, který je poslední planetou viditelnou

pouhým okem, je to planeta, která ve struktuře sluneční soustavy představuje ohraničenost, strukturu času a prostoru.

Saturn byl (vedle Jupitera) považován ve staré astrologii a filozofii za chronokratora, pána času. Taky když se podíváte na tu veselou rytinu, tak vidíte, že všude tu jsou saturnské předměty – měřidla, měřítka, hodiny, žebříky, nástroje, všechno co dává tvar, strukturu, formu. Jenom Saturn nám umožňuje soustředění, kdyby nebylo Saturna, nedokázali bychom se ani myšlenkově ani fyzicky soustředit na jedinou věc, litali bychom od jednoho k druhému, jako bychom si dělali sami sobě celní prohlídku ve vlastních krámech. Chovali bychom se jako potrhlí profesori. Saturn nám umožňuje soustředit se na jednu věc, na jedno místo, na jeden akt. Samozřejmě že to s sebou nese také jednu velmi nepříjemnou věc – nedovoluje nám žít víc, než jeden život, tady a teď, což se řekne velmi jednoduše, ale současnost je určitou fází mezi počátkem a koncem.

Saturn je bezpochyby důležitou planetou, bránící vnitřek sluneční soustavy před útoky zvnějšku, zachytává (protože je to velké těleso) ty první náporů kamení, co sem z volného galaktického prostoru proudí, proto má kolem sebe své prstence, to co nezachytí Saturn musí zachytit Jupiter a zbytek, než pronikne úder až na Zemi, musí zachytit Měsíc – Luna. Taky vidíme, jak náš ochranný štít vypadá. Přesto některé balvany proniknou z kosmu až na povrch zemský, jak nám o tom prozrazují mnohé zvěsti a mnohé památky, jako je Tunguzský meteorit, kráter v Arizoně anebo Česká kotlina – impaktní kráter, který vznikl po dopadu nějakého meteoritu. Proto ze statistického hlediska je velmi nepravděpodobné, že by do ní podruhé udeřil meteorit a proto byla tato „statistická pravda“ povýšena na třeskutou „okultní pravdu“, že ti, kteří bydlí v Čechách jsou bytosti, které se nemusejí obávat budoucnosti ani zániku světa. Je to na základě pouhé statistické pravděpodobnosti, že dvakrát neudeří to stejného místa. Takhle se u nás tvoří spiritualita, zejména ta nová (ne že by se ta stará netvořila podobně).

Ale zpátky k Saturnovi. Viděli jsme Duerera jako těžkého saturnovce, a protože toho času nemáme jako v televizi, musíme sebou trochu hýbnout. Zapomeňme na to, že před sebou máme nějaký horoskop, jehož výkladu se nebudeme věnovat, to je naprosto zbytečný a marný, v tomto případě, ale všimněme si jedné věci. Že v těchto místech, kde leží znamení Blíženců, jsou čtyři planety: Slunce se Saturnem, Luna s Venuší. Asi víte o

jeho hlubokém vztahu k matce, znáte možná některé jeho portréty matky a zde můžete vidět, jak se mateřský archetyp – Luna a ženský archetyp – Venuše stýkají v jednom místě. Neříkám že ta konjunkce je těsná, protože nevím, v kolik hodin se narodil, Luna se může pohybovat přibližně v druhé polovině znamení Blíženců, ale důležité je sestrojít si ještě horoskop novoluní před narozením. To je horoskop, který nám ukazuje určité projevy člověka, které z nativního horoskopu, horoskopu zrození, nejsou zcela zřetelné. Horoskop novoluní před narozením je horoskopem kolektivním, je spojován s kolektivním nevědomím.

Zde vidíme, že se narodil den po novoluní, v době, kdy možná večer předtím šámes na západním okraji města pozoroval oblohu, aby zjistil, že bylo novoluní a že začal nový židovský měsíc. K tomu novoluní došlo na 7° Blíženců v těsné blízkosti Saturnově, který je na 2° Blíženců, tzn. že hlubinné kolektivní nevědomé proudy jeho myšlení se dostávají na povrch za pomoci saturnských funkcí. V tomto případě můžeme mluvit o jeho rozumářství, o mnohem větší rozumovosti, racionalitě, než kdybychom tady mluvili o znamení Blíženců. To se může spojovat s jakýmsi prvním náhledem pod povrch věci, nepříliš hlubokým. Ale my o něm víme, že to byl člověk mnohem přemýšlivější, mnohem sevřenější, racionalisticky založený, přesto velký mystik a vizionář a já osobně bych to dal do spojení právě s přítomností Saturna poblíž místa novoluní před jeho narozením. Takový člověk je pravděpodobně velmi impulzivní, někdo kdo příliš nerozlišuje vnější a vnitřní svět a protože je racionalista, který by chtěl dát vnitřnímu světu tvar a proto odchází do Itálie studovat perspektivu, proto odchází už v raném věku na zkušební učňovské cesty po Evropě a učí se mědirytcem, což je velmi řekněme saturnská práce, na obrazci Melancholie taky vidíte různá rydla.

Ale co dál, co s tím? Z pohledu **sabiánských symbolů**, což je divinační pomůcka ale také popis postupného procesu rozvoje jednoho cyklu v 360 fázích (protože tady na Západě je 360° archetypálním počtem kroků v jednom cyklu), toto novoluní před narození na 7° Blíženců, na posledních minutách tohoto stupně, mluví o “studně, rumpálu a vědru ve stínu majestátních stromů”. Tento symbol mluví o primární lidské víře ve skrytou nezníčitelnou sílu života. V kontrastu za honbou po moci a majetku máme obraz věčného hledání a dobývání toho, co je kořenem a základem veškerých životních procesů, totiž vody. Toto dobývání rovněž vyžaduje určité úsilí

(zvedání plného vědra), je to však jednoduché, přirozené úsilí (ve stínu stromů, které potvrzují přítomnost životodárné tekutiny). Přítomnost vody závisí na součinnosti nebe a země (děšť a geologická formace schopná udržet vodu) a člověk musí rozvíjet intuitivní smysl, jenž mu umožní vycítit tuto přítomnost a využít ji pro sebe v každodenním životě. Musí si uvědomit skrytou realitu, která vzájemně přežití všech živých organismů udržuje dar nebes – vydatný děšť. Tento bod čtrnácté sekvence zdůrazňuje sílu kolektivních a biospirituálních energií, která udržuje veškeré vzemi zakořeněné kultury. Síla kontrastující se vším, čeho může dosáhnout technologická mysl člověka k zajištění růstu osobního pohodlí a nadvlády nad hmotou. Symbol implikuje fundamentální víru v život a v součinnost s ním.

Možná, že tento **symbolický obraz** není ve svém významu příliš zřetelný a jasný, ale když si uvědomíme, že voda se v jeho díle objevuje jednou a zásadním způsobem, a teď mám na mysli ten sen o potopě, který namaloval v roce 1525, jehož kresba evokuje atomový hřib nad krajinou, tak vidíte, že tento člověk si byl zcela evidentně jist a věděl, co život znamená a jaká nebezpečí nám snaha hledat, dobývat, přináší. Je jasné, že tento člověk jako každý jiný nebyl těžkým melancholikem od začátku do konce, od narození až po svou smrt. Je jasné, že jeho postoj a jeho psychika se měnila a vyvíjela a my můžeme v jeho díle z astrologického hlediska najít několik zásadních míst. Když použijeme techniku, metodu, která zkoumá subjektivní rytmus každého života, člověka, tzn. **lunační cyklus v sekundárních direkcích**, kde jeden den života představuje rok života, tak zjistíme, že

velmi přesně tento scénář odpovídá etapám Duererova života. Zásadními body v tomto lunačním cyklu jsou novoluní a úplňky. O novoluní před narozením jsme se zmiňovali, první **novoluní** po narození, ke kterému došlo 18. Června roku 1471 a odpovídá podzimu roku 1499 a které je úplným zatměním Slunce, nám ohraničuje dobu, kdy Duerer dokončil Apokalypsu, svůj cyklus dřevorezů, které ilustrují zjevení svatého Jana. To je prapodivný text, na kterém se ukázalo, jak vlastně zvláštní bylo to původní křesťanství. Křesťanství je v podstatě reforma judaismu pro líné, je to judaismus pro ty, kteří nechtějí dodržovat všech těch přibližně šest set micvot, jsou schopni jich nedodržet ani těch prvních deset, takže tato velmi zlehčená vazba, služba Bohu je korunována touto velmi gnostickou statí, tak jako Starý zákon je nositelem jedné velmi prapodivné básnické sbírky, kterou známe jako Píseň písní. Vidíte, že to křesťanství kdysi původně velmi zajímavé bylo. Apokalypsa, zjevení svatého Jana, podle tradičního výkladu teologického i okultního (esoterického) mluví o pádu Říma, ale podle Clauda Tresmontanta se jedná o pád Jeruzaléma, protože na základě jisté apokalypsy opustily již v šedesátých letech zbytky křesťanů a někteří Židé Jeruzalém a zachránili si tak život, když byl v roce 69 a 70 Jeruzalém podruhé dobyt a zničen a zbylí Židé a křesťané, pokud nebyli povražděni, museli odejít do konečného vyhnanství. Ta Apokalypsa je tady spojena s přípravou na vyvrcholení třicetiletého procesu, je spojena s úplňkem (té konečné práce).

Pak nastane osvětlení, Apokalypsa popisuje průběh jednoho cyklu, máte tam atributy, které dělí ten cyklus na čtyři části, není to popis katastrofy ale popis jednoho celého cyklu, který má vyvrcholení v pádu, v přerození původní myšlenky nebeského Jeruzaléma, který v určitém okamžiku zkamení a stane se hmatatelným městem, což je v podstatě svatokrádež a proto musí přijít apokalypsa, aby se stal tím pravým Jeruzalémem (jsou „dva Jeruzalémy“, Jerušalaím – Jeruzalém horní, neviditelný, a ten druhý, viditelný). Apokalypsa popisuje znovuuvedení Jeruzaléma do stavu duchovního. A my to máme spojeno s koncem předchozího cyklu, s novoluním z roku 1471, které je úplným, totálním zatměním Slunce, a startem druhého cyklu, který vrcholí v úplňku, který se symbolicky vztahuje k podzimu roku 1513. To je období, kdy ryje svou rytinu Rytíř, ďábel a smrt a je to období, kdy ryje Melancholii. To je **úplněk**.

My bychom si klidně mohli ukázat i ty horoskopy. Můžeme se podívat na první novoluní po narození, to je v osmadvaceti

letech, to je rok Apokalypsy, rok 1499. Vidíte tady, že tehdy viditelné a známé planety nehrají příliš velkou roli. Musíte si uvědomit, že tehdejší astrologové (astronomové) viděli pouze Slunce, Lunu, Merkura, Venuši, Saturna a Jupitera, zbytek planet jim byl neznámý, takže tady nevidíte příliš zvláštní signatury, museli bychom se vrátit zpátky k sabiánským symbolům. O patnáct let později nastává úplněk z 19° Kozoroha na 19° Raka, který se vztahuje k roku 1513, tam vidíte několik velkých téček. S Uranem tehdy neznámým, Marse s Neptunem v kvadratuře na Merkura s Venuší. Neptun ani Uran ani Pluto tehdy nebyli vidět, takže z hlediska tehdejší astrologie i kdyby používali tyto techniky, asi by z toho pravděpodobně byli velmi zmateni. Můžeme tady pozorovat vizionářské napětí Marse s Neptunem, pokud je nějaká osobní planeta (Mars, Venuše, Merkur, Slunce, Luna) v kontaktu s planetami moderními, transpersonálními (Uranem, Neptunem a Plutem), pak slouží nějakým všelidským, nadlidským idejím, myšlenkám. Tady vidíte, jak Neptun vede ruku víze, vede ruku s rydlem (Marsem v Býku) do mědi v kvadratuře na Merkura s Venuší, které kopíruje tento rytecký záznam schopností vcítit se do námětu, vyjádřit ho, komunikovat o něm.

Poslední fáze jeho života (protože se narodil těsně po novoluní, tak se jeho život odvíjí v rytmu lunačního cyklu téměř od narození po smrt) – vidíme, že jeho život končí v roce 1528, 6. dubna v Norimberku. Poslední lunační osmina, spojovaná uzavíráním, hodnocením, kdy se může přihodit, že umělec přestane tvořit, politik se stáhne, dochází ke stažení se z procesu a přípravě nového cyklu, tak tahle poslední lunační osmina je spojena se snem o povodni, o potopě světa. Tento obraz

nápadně připomíná výbuch atomové bomby. Těsně předtím, než začne nový cyklus na 4° Lva na jaře roku 1529 Duerer umírá, dneska by se dalo říct v rozkvětu svých tvůrčích sil, zatímco v tehdejší době by řekli, že se dožil velmi vysokého věku. Není možné se při hodnocení některých osobností anebo při hodnocení uměleckého života opírat pouze o **nativitu**, pouze o základní, počáteční stav, pouze o semeno, ze kterého má být ta osobnost vypěstována, ale měli byste postupovat tak, že mapujete život jako proces, hledáte **vnitřní rytmus** toho člověka a na základě této saturnské struktury (protože lunační cyklus trvá 29,5 dne, čili v technice sekundárních direkcí 29 a půl roku, což odpovídá velmi přesně saturnskému reálnému cyklu 29 a půl letům na obloze v reálném čase) si můžete nalézt zvláštní speciální **kritické body**, které nevypovídají o katastrofě, ale jsou to body obratu, body kdy umělec musí zásadním způsobem formulovat, komunikovat, vydat nějaké prohlášení, dílo, bez toho, že by to byla společenská zakázka a jen na základě toho, že jeho osobní rytmus se dostal do těchto kritických bodů a takové dílo si prostě vyžaduje.

Jak jsem již řekl, že škoda, že neznáme jeho přesnější okamžik zrození, horoskop i hledání symbolismu melancholie z hlediska astrologie by byl mnohem zajímavější, ale i tak máme možnost se pomocí některých astrologických metod podívat i na osobnost člověka, o němž víme jenom to, který den se narodil a máme navíc i tu privilej, že víme na kterém místě, což v té době bylo rozhodně velmi zřídka. Já vám děkuji za pozornost, tím bych skončil. Pokud máte nějaké dotazy, můžeme k nim přikročit.

Zmiňoval jste se o Býku a o tom, že je charakterizován idejemi, strukturami...

Ne o Býku, ale o Saturnovi. **Saturn** je obecně to, co dává tvar, spíš představuje – my bohužel pořád jedeme v tom slovníku, kdy máme pocit, že něco způsobuje, ale Saturn nic nezpůsobuje, je poslušen stejných principů jako ty vlastnosti, ty ideje, které ztělesňuje. Je to ohraničení, struktura, tvar, autorita, je to to, co dává řád v chaosu.

Ale u toho rozdělení znamení...

Jinak všechny fixní znamení jsou charakterizovány formováním, nejen v astrologickém smyslu. Na počátku máte výtrysk životní energie v **kardinálních zname-**

ních (Rak, Kozoroh, Beran, Váhy). Tuto energii je nutno nějakým způsobem zformovat, aby ji bylo možné předat dál. To formování na základě hodnot, na základě myšlenek, schopností a snah probíhá ve **fixních znameních** (Býk, Lev, Vodnář, Štír), a tuto ztvarovanou energii **mutuální znamení** (Blíženci, Panna, Střelec a Ryby) předávají dál do oběhu kardinálními znameními k novému výbuchu. Kardinální znamení představují život, fixní představují myšlenky, hodnoty, ideje a ta třetí, vzájemná, představují vztahy. Pochopitelně že je možné to dále rozvíjet, ale to už by bylo složitější. Uprostřed těch fixních znamení jsou body, kterým se říká **sloupy zodiaku**, protože energie, vygenerovaná o rovnodennostech, prýští velmi prudce (to je vidět na velmi rychle se zvětšující **deklinaci Slunce**, které se v Panně a ve Váhách, v Beranu a Rybách velmi dynamicky vzdaluje od rovníku). U slunovratu je to naopak velmi pomalé, ten poměr je 1:100. Proto je to právě solsticium, Slunce stojí, jeho deklinace se nemění, je to vrchol paraboly. Ta obrovská dynamická energie generovaná o rovnodennostech musí být zachycena, musí tam být znamení Býka (takový symbol, myšlenka, představa, obraz, aby byl schopen tu energii zachytit a dát jí tvar, nemůže tam být nějaká houžvička, ale Býk nebo Štír tam, kde byl původně orel). Někdo kdo bude schopen energii uchopit a zaměřit. Proto Lev může být líný, protože energie generovaná o letním slunovratu je taková pomalá, deklinace se nemění, prostě se to jen tak začíná válet z kopečka a lev jenom tak trochu hrábne tlapou a nemusí se příliš namáhat. A Vodnář, to je zvláštní věc, v polovině znamení Vodnáře je ten poslední bod, kdy do toho unaveného cyklu, který se chýlí ke konci, který v podstatě zkrachoval, protože se ukázalo, že ty plody nejsou takové, jak jsme si představovali o zimním slunovratu, tak ten Vodnář přináší možnost začít to znova. Je to archetyp odpovědi na naše kolektivní potřeby, je zřetelné a jasné, že duchovní, profesionální, politická situace je naprosto nezvládnutá a zbyde tady spousta odpadu, který je potřeba znovu recyklovat. Proto vstupuje do hry archetyp anděla, který vylévá znovu energii z té amfory, ovšem již reformovanou, podává pomocnou ruku jako andělíček strážníček jak se maloval nad těmi dětmi co jdou po lávce přes propast, který dovede trosky procesu do dalšího cyklu. To co recykluje je jen hmota, nic jiného.

FIFI radí – tentokrát všem: ZKUSTE VIZIZDAR!

Ne, přátelé, není to reklama na nový práci prášek. O Vizizdaru jste už v Transformatoru četli, vzpomínáte? Psali jsme o Vizizdaru „Supervizním“, což je strukturovaná kolektivní debata, jež slouží k vyjasnění vztahu astrolog-klient tam, kde cosi skřípe a astrolog neví, co s tím, jak dál, jestli dál, nebo co. Podrobnosti viz TřM č. 10.

S vizizdarem Supervizním, původně vzniklým a rozvinutým na principu tzv. bálintovské skupiny, nadále pokračujeme. Avšak evoluce jde stále dál!

Na podzim loňského roku prošla Iris Lukášková jakousi fází již zmíněné evoluce a přišla s tím, že pomocí Vizizdaru je možno vstoupit do snu. Nelenili jsme, a vyzkoušeli pro Vás!

Zde přijměte Radu č. 1: ZKUSTE VIZIZDAR „SNOVÝ“.

Co k tomu potřebujete:

- 1) Skupinu přátel (lze i ve dvou, nejlepší je cca 8-12), z nichž jeden bude vizizdar moderovat=usměřňovat)
 - 2) Sen.
- Nějaký sen, který vám připadá důležitý. Může být i starší, pokud si ho dobře pamatujete.
- 3) Nativitu toho, komu se sen zdál, případně tranzit na čas snu. (Nemusí být použito, stačí si připravit pro případ potřeby).
 - 4) Papír a tužku.

Jaký je postup:

- 1) Sesednete se do kruhu.
- 2) Osoba, jejíž sen je vizizdarován (dále jen „snící“) převypráví svůj sen. Všichni si dělají poznámky.

- 3) Snící převypráví svůj sen PODRUHÉ. Všichni si doplňují poznámky, aby si pamatovali dodatečné detaily a případné rozdíly mezi prvním a druhým vyprávěním.
- 4) Začnete „snícímu“ klást otázky, abyste si upřesnili jeho snové obrazy. Otázky mohou být rozmanité. Jeden po druhém se vyptáváte na jeho pocity v té či oné fázi snu, případně na detaily, které vám nejsou jasné. Zdržte se však jakéhokoli komentáře či hodnocení! Tato fáze není časově omezena, moderátor ji však ukončí, když se otázky začnou opakovat, případně když někdo usne.

(po Fázi 4 může, ale nemusí být krátká pauza na rozmyšlenou, ne více než 5 minut).

- 5) „Kdyby to byl můj sen“.
V této fázi si představíte, že se probíraný sen zdál vám, a sdělíte „snícímu“, co by to pro vás asi znamenalo. Může následovat i něco jako „komentář“ nebo „hodnocení“. Mluví jeden po druhém, každý začne svou promluvu větou „Kdyby to byl můj sen...“
- 6) Závěrečné zhodnocení – pronese „snící“. Promluví o tom, co mu vizizdar přinesl.

Někdo teď může namítnout, že se mu jakživ nic nezdálo, a vůbec, co je komu do snů. Pro tyto případy Fifi přináší Radu č. 2:

ZKUSTE VIZIZDAR „POHÁDKOVÝ“.

I ten, komu se „jakživ nic nezdá“, byl kdysi dítětem. Nebo je pořád dítě. Nebo má dítě nebo děti. A tudíž měl nebo má co do činění s pohádkami. Mohou nastat případy v životě běhu, že o nějakou pohádku přímo zakopnete.

Nebo máte v hlavě zavrtanou nějakou pohádku, případně určitou scénu, či pohádkovou bytost nebo postavu, která vás vždycky vyváděla z míry, tak trochu rozčilovala, nebo jste z toho měli přímo fatu morgánu. V tom případě na nic nečekejte a uspořádejte „vizizdar pohádkový“! Potřebujete k tomu totéž co k vizizdaru snovému, místo snu si však dosadte svou pohádku, jen s tím upřesněním, že si musíte jasně připravit a zformulovat otázku nebo otázky – co konkrétně budete chtít vlastně skupinově při vizizdaru projít nebo zodpovědět.

Pozor – postup je trošku jiný!

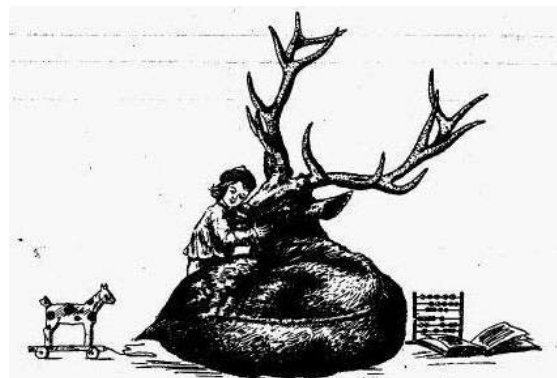
- 1) Sesednete se do kruhu.
- 2) Ten, kdo vizizdar svolal (dále jen „vypravěč“), převypráví svou pohádku tak, jak si ji pamatuje z dětství. (Ostatní si dělají poznámky, pokud je to potřeba.)
Na závěr svého vyprávění pak skupině položí svou otázku, případně otázky, čímž vysvětlí, proč přišel právě s touto pohádkou.
- 3) Všichni ostatní postupně doplňují jeho verzi, případně řeknou, v čem si dotyčnou pohádku pamatují jinak. Details. „Vypravěč“ v této fázi mlčí.
- 4) Začnete „vypravěči“ klást otázky, abyste si upřesnili jeho podání pohádky. Otázky mohou být rozmanité. Jeden po druhém se vyptáváte na jeho pocity v té či oné fázi pohádky, případně na details, které vám nejsou jasné. Zdržte se však jakéhokoli komentáře či hodnocení! Tato fáze není časově omezena, moderátor ji však ukončí, když se otázky začnou opakovat, případně když někdo usne.

(po Fázi 4 může, ale nemusí být krátká pauza na rozmyšlenou, ne více než 5 minut).

- 5) Každý řekne své resumé. Může se přidršet původní „vypravěčovy“ otázky či otázek, promluvit o vazbě pohádky na „vypravěčovu“ nativitu, případně na život, vesmír a vůbec.
- 6) „Vypravěč“ na závěr vše shrne. Vyjádří se ke svým původním otázkám – dostal na ně odpověď? Nebo už ji nepotřebuje? Nebo mu vyvstaly otázky nové? Nebo nová vize? Nebo nový zdar?

Pěkná evoluce, pěkná, a Fifi radí a vřele doporučuje: vyzkoušejte obé. Nativita vám pod rukama ožije. A když budete hodní, neopustíte svůj rozum ani analytické schopnosti, naopak: posadíte se se s nimi na delfíní hřbet vnímání a to budete koukat, jakou máte intuici a jak přesné zprávy vám vaše myšlení a citění dává.

Tak všem vizím zdar☺ Váš Fifi

O SMOLÍČKOVÍ

Smolíček byl malý pacholíček a byl u jednoho jelena, který měl zlaté parohy. Jelen chodil na pastvu a vždycky, když odcházel, přikazoval Smolíčkovi, aby zavřel a nikoho nepouštěl. Smolíček vždy měl zavřeno a dlouho nikdo na dveře nezaklepal. Jednoho dne ale kdosi na dveře zaklepal, a když se Smolíček ptal, kdo to, ozvaly se zvenčí lábezní hlásky:

„Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám tvou sedničku,

STRÍPKY

Roman Votruba

To, co především dělá člověka člověkem, je schopnost vzpoury. V okamžiku vzpoury vyplouvá na povrch naše opravdovost, dosud nejistá a skrytá pod cizími modely a omezeními. *VZPOURA JE DEMONSTRACE PŘIROZENOSTI*. Vzpoura proti tomu, co se vnucuje jako logické, vzpoura proti zdánlivým racionálním souvislostem, které paradoxně vyhledáváme. Hledáme struktury jenom proto, abychom je mohli vzápětí bořit a hledat jiné. Dítě na písčku staví bábovičky, potom na ně hledí a rozšlape je. Buddhističtí mniši sypou mandaly a po dovršení díla je rozruší. Odehrává se něco podobného v duši dítěte a mnicha? Mohl by celý ten proces působit komicky, kdyby nebyl veden tvořivostí, meditací a následnou destrukcí. Žádné uchovávání, je to cvičení, meditace. Je to cesta k uvědomění si bytí na cestě. A při tom všem je to všechno dohromady komické. Jsme tvorové legrační a humor je ve schopnosti odstupu od našeho konání, slyšet se, vidět se. Obtížně nasloucháme druhým, natožpak sobě. Je třeba nahlédnout sebe sama jako cizince zvenku.

Dokážeme vytvořit, vymyslet úžasné věci, ale to, čím a kým opravdu jsme, je v každém našem projevu ve vztahu k druhému člověku. A zde je pojednou věhlasný "vědec" či "umělec" velkým hlupákem, neschopným pochopit nebo vnímat ty nejprimitivnější základy respektu k druhému člověku, není schopen se vymanit ze zajetí své pýchy a nebo ze své citové nemohoucnosti či vyprahlosti. Každým pohybem, každým slovem přidáváme kamínek do mozaiky obrazu sebe i svého vnímání světa.

Odevzdáváme Stvořiteli všechny své příběhy odměnou za to, že jsme je mohli prožít. Je potřebné, aby každý důkladně potěžkal tu „nesnesitelnou lehkost bytí“, onu *tíži* lehkosti jak z Kunderova příběhu, kterou si neseme s sebou, ať jsme kdekoliv. Neboť vše, co je prožito bez ohledu na míru vzpoury, pojí se splanetárním a galaktickým vědomím. Vzpoura přichází přece po pochopení manipulace, kterou s námi hrají

ostatní i my sami. Proč ta naše vzpoura proti rozumu, logice, struktuře? To je vzpoura kódu, který máme každý v sobě hluboce skrytý, ale přesto stále připravený kakci, je to naše spojení se Zdrojem připravené k trvalému rozvíjení. Je to hluboce skryté vědomí o tom, jakou bytostí by se každý měl stát, v koho by se měl rozvinout.

Co to je nativita? Stvořitel, Zdroj nám dává určitou variantu existence, jistý vzorec podmíněnosti, v jehož rámci se bude odvíjet náš příběh. Naše svoboda není absolutní už proto, že situace nebo okolnosti, do kterých se dostáváme, jsme s přihlédnutím k tomu, co jim všechno předcházelo, nestvořili sami. Otázka je, zda síť vztahů všeho v prostoru a neustálá dynamika této sítě je samopohybem nebo je řízená v jistém smyslu samotným Zdrojem.

Symbols, archetypy, rituály jsou pozváním k rozehrání nesčetných příběhů našich životů. Jsou výzvou k nekonečnému tanci naší mysli ústící v hravosti jazyka, v pestrobarevné proměnlivosti interpretací podle stále se měnících podmínek existence. Tajemství konečné neuchopitelnosti symbolu, mýtu je skryto v příběhu, který je v neustálém pohybu. Proto je nelze definovat či jinak skonečnou platností jazykově uchopit. I zde je nomádství ducha, který prochází vždy znovu těmito příběhy, mýty, ale v pozmeněných sociálně-kulturních podmínkách.

Je nám třeba nadšení, umět se nadchnout pro něco při zachování vlastní kritičnosti a mít stejnou odvahu si připustit, že třeba zrovna tato cesta nadšení nebyla správná a vydat se jinou. Tak se cestičky rozvětvují, ale vždy mají spojení s tou hlavní. Kmen je hlavní, větve jsou nadšené výpady do prostoru, ale vše je spojeno mízou, větve zůstávají a strom našeho života je to, co odevzdáváme, co předáváme dál.

